

اداره خانی :

فصله پنجمین بازار صافیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αβ' Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

Ἡ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. » 20 | > ἑξάμην. » 6

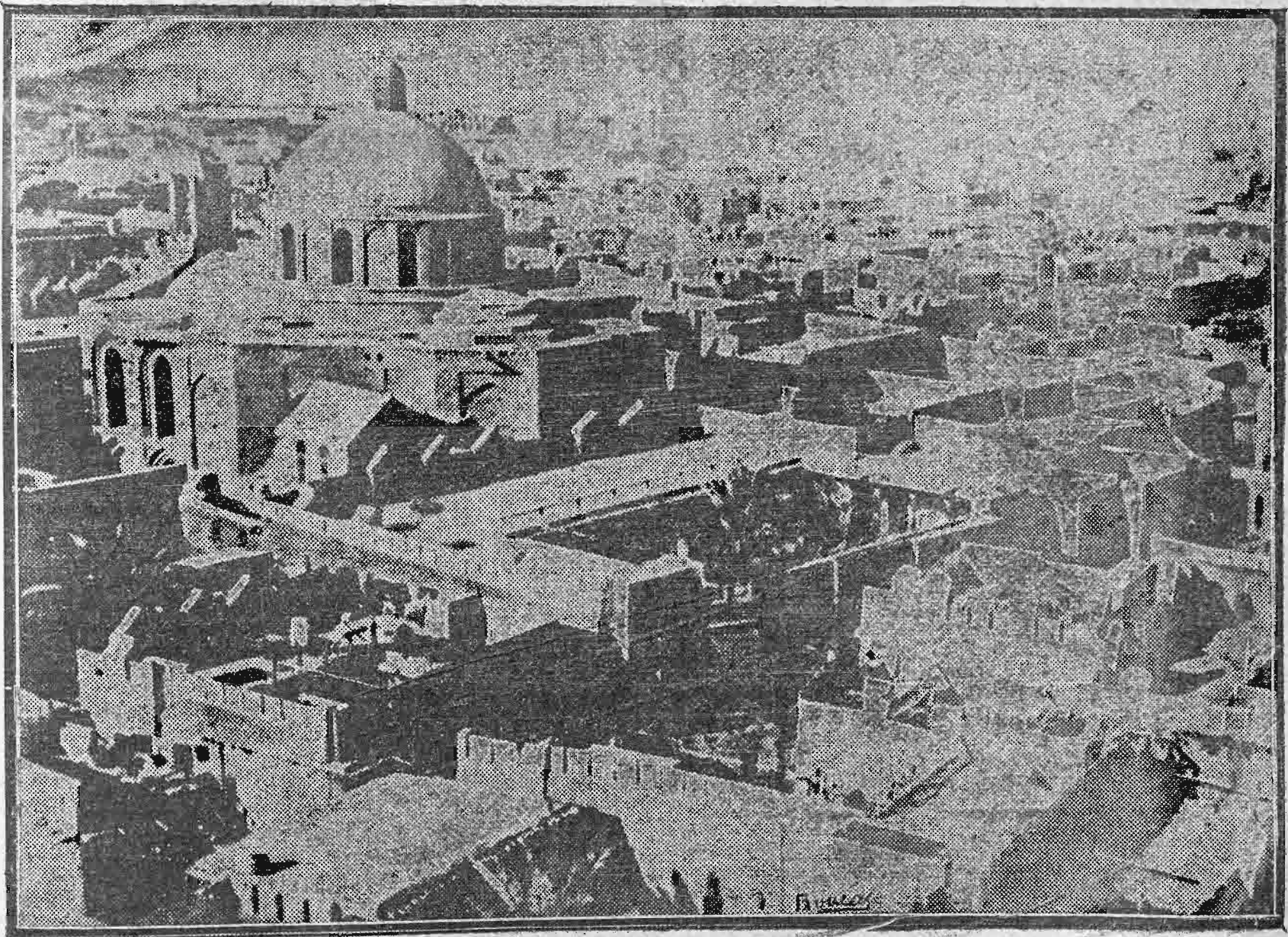
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ . . . φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

"Αποψις τῆς Βαγδάτης.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΑΡΑ ΤΟ ΦΡΕΑΡ

Μετά την επί των όρους διμιλίαν, εν η ο Χριστός ανέπτυξε τας βάσεις της κοινωνικής και ήθικης αυτού διδασκαλίας, ή παρά το φρέαρ συνομιλία Του προς την Σαμαρείτιδα έρχεται ένα συμπληρώση εκείνην και καθορίση τας μεταξυ Θεου και ανθρώπων σχέσεις.

Εν τω αγροτικω εκείνω περιβάλλοντι, πρό της άφελους και ανυπόπτου γυναίκος, ήκούσθησαν αι μεγίστης σπουδαιότητος άληθειαι περί της αξίας της προσευχής, περί της ανάγκης της πίστεως και περί της πνευματικότητος του Θεου.

— Πνευμα ο Θεός, ειπεν ο Ίησους, και οι προσκυνούντες αυτόν πρέπει εν πνεύματι και αλήθειαι να τον προσκυνώσι.

Τον Θεόν, ως πατέρα όλων, πολλάκις μάς ανέφερεν ή διδασκαλία του Ναζωραίου, εν τή περιστάσει δέ ταύτη προσδιορίζουσα και την ιδιότητα αυτού, απαιτεί, όπως πνευματική είναι ή λατρεία μας προς Αυτόν δι' έργων αγάπης, δια πνευματικων προσφορων και δια ψυχικής εξαγνίσεως.

Ο Θεός εν τή αγαθότητι του δέχεται ως την καλλίστην προσφοράν ουδέν άλλο παρά την ψυχικήν και ήθικην βελτίωσιν των ανθρώπων, καθώς καλός τις πατήρ θεωρεί ως το μεγαλειότερον αυτού ετύχημα την πρόοδον των τέκνων του.

Εν ταιαύτη περιπτώσει ο Θεός παρουσιάζεται ήμιν ως προσωποποίησης του ιδανικού της αγαθότητος, της γαλήνης, της αληθείας, της τελειότητος και προς το ιδανικόν τούτο θέον να τείνη πάς τις βελτιόνων έαυτόν, αποκαθαίρων την ψυχήν του από παντός ρύπου και εξαγνιζόμενος. Αὐτά έδίδαξεν ο Ίησους κατά την παρά το φρέαρ διμιλίαν του προς την Σαμαρείτιδα. "Αν ή γυνή αυτή, ή σχοδσα πέντε άνδρας και ή βυθισμένη εις τας προλήψεις της έποχής της, δέν ήδυνήθη να εισδύση εις τα ύψη των αληθειών τούτων, αι έπερχόμεναι όμως γενεαί, αι διατριβούσαι δια των φώτων της επιστήμης και της φιλοσοφίας εις την κατανόησιν και έπίλυσιν των μεγαλων προβλημάτων της ζωής, ένέκυψαν επί τούτων και έδωκαν εις αυτάς και το κέρος της παρατηρήσεως και της αλαθιότητος πείρας.

Τά πάντα εξελισσόμενα τείνουσι προς την έαυτών τελειοποίησιν και ακολουθοῦσι σταθερώς την πρόοδον. Τον νόμον τούτον δέν είναι δυνατόν να παραβαίνη ο άνθρωπος. Τούναντίον μάλιστα, αυτός, ως ένέχων εν έαυτω τα δύο μεγάλα στοιχεία της φύσεως, το πνεύμα και την ύλην, άμφοτέρα εν ταίς τελειότεραις αυτών εκδηλώσεσιν, όφείλει να επιδιώκη την τελειοποίησιν άμφοτέρων, ήτις και μόνη δύναται να εξαφαλίση την κατ' άνθρωπον ετύχησιν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

— Και σύ λοιπόν δέν κατώρθωσες να άρθής ύψηλότερα από την πλάνην. Μάς έψαλες χθές και προχθές διθυράμβους δια την άνοιξιν, ότι δηλαδή από άμνημονεύτων χρόνων οι ποιηται και οι πετογράφοι μάς επαναλαμβάνουν, και δέν ειμπόρουν να εύρουν, ότι άλλοϋ υπάρχει ή άλληθια, ότι ή άνοιξις δέν έχει καλλονάς και ότι είναι γεμάτη από σκυθρωπότητα, νάρκην, στέρησιν;

Με τα λόγια αυτά, τα όποια έβγαιναν από το στόμα με άκράτητον ορμήν, έχαιρέτησε την εμφάνισιν του εις το γραφείον μου κάποιος φίλος. Έσυναίθισα να τον θεωρώ λογικευόμενον, δι' αυτό παρεξενύθην δια το ύφος του και δια τας παραδόξους ιδέας, τας όποιαις εισηγά.

— Κάθησε, του λέγω, και εξηγήσου με καλλίτερον, δέν σε άγνοώ.

— Βέβαια, δέν είναι δυνατόν να μ' έννοήσης, διότι εξομώθη με μιαν πρόληψιν, ή όποια έρριζώθη βαθειά εις την ψυχήν σου και την όποιαν θεωρείς, ότι είναι άψευδής και αλάθηστος. Και όμως ή παιδ μικρά, ή μάλλον έπιπολαία παρατήρησις θα ήσού αποδείξη, ότι σφάλαις, ότι πίπτεις θύμα μιās πλάνης κληρονομικής.

— Υποστηρίζεις λοιπόν, φίλε μου...

— Άκριβώς το έναντίον έμείνου, το όποιον συνειδίσατε να προσβύετε. Θεωρείτε την άνοιξιν και το θέρος υπερόχου έποχής, τας ψάλλετε, τας εξαιρείτε δια τας καλλονάς των και εξαντλείσθε εις κοσμητικά και έπαινετικά έπίθετα δι' αυτάς. Και όμως ουδέν αξίζουσι εξ όλων αυτών τας επαινείτε δια τα άνθη των, δια τας εύωδίας, δια τας άρμονίας των, τας επαινείτε, διότι μάς παρουσιάζουν τας ώραίας γυναίκας με άραχνούφαντους περιβολάς, αι όποιαί άφίνουσι γοητείαν, γλυκύτητα, θέληγητρα. Πόσον άπατάσθε! Έλησμόνησας, φίλε μου, ότι τώρα, με την πρόοδον της φυτοκομίας, και μέσα εις τον παιδ παγερόν Ιανουάριον ειμποροῦν ν' άνθήσουν τα ρόδα καθώς και τα όρχησειδιή εις τας ποικιλιώτερας κλιματολογικας ζώνας; Τα άνθη δέν περιμένουν πλέον τους Άπριλίους και τους Μαίους δια να εμφανισθούν, αυτό ήτο παλαιά συνήθεια, και αι γυναίκες μας δέν άποκαλύπτουν τους όμους των και τας γραμμάς του σώματός των μόνον το θέρος. Και όταν άκόμη ή παγωνιά περιβάλλη το σύμπαν, ή γυναίκα ήμέσα εις την θαλπέραν άτμόσφαιραν των αίθουσών του χορού, γνωρίζει να διδη την έντύπωσιν άνοιξεως και να παρουσιάζεται ως νεράιδα, ως μαγική των δασών νύμφη.

— Όστε λοιπόν φρονείς, ότι το έαρ είναι περιττόν...

— Και πλείότερον τούτου, ότι είναι άχαρι, γυστοπικτόν, άπομεινρωτικόν, πληκτικόν.

— Είς αυτό δέν θα συμφωνήσω ποτέ μαζί σου.

— Μή προσέκοφής την γνώμη σου προτού άκούσης την ιδίην μου. Υποστηρίζω, ότι το έαρ και το θέρος, που είναι συνδεδεμένα μαζί των, ειμπορεί να στολίζουν με φύλλα τα δένδρα, αλλά μαραινουν τας φυλάς, καταστρέφουν τας σπανιστογράφας, σκορπίζουν εις τα τέσσαρα σημεία του όριζοντος πρόσωπα, τα όποια δέν ήμπορούσαν να ζήσουν μιαν ήμέραν χωρίς να ιδωθούν. Πηγαίνεις, φίλε μου, σ' ένα σπίτι, εις το φιλικόν σπίτι που έσυνειδίξες να περνής εύμορφα μερικώς ώρες την έβδομάδα, φλυαρών, κακολογών, επικρίνων τον ένα και τον άλλον. Τί βλέπεις εκεί; τα κάντρα τυλιγμένα με χαρτιά, τας πολυλαίους σκεπασμένους με πανιά, τα χαλιά σηκωμένα, το πιάνο βουβό. Όλα σου λέγουσι: Φύγε. Όλα σου ψάλλουν το μονότονον τραγουδι της αναχωρήσεως. Ο οικιοδεσπότης δέν σου άνήκει, σκέπτεται περί του παραθερισμού ή οικιοδεσπότης δέν παρακολουθεί πλέον την συντροφιάν έπωφεληται και το δευτερόλεπτον δια τας προσετοιμασίας. Και σύ, έπιστασιασμένος, λυπημένος, σχεδόν ξένος εις αυτό το φιλικόν περιβάλλον, φεύγεις δια να μη επανέλθης καθ' όλον το θέρος. Πηγαίνεις εις άλλο σπίτι. Έδώ ή κυρία έπαινος να δέχεται. Επισκέπτεσαι τρίτον φίλον σου σέ πληροφωρεί, ότι φεύγει στα λουτρά, ο τέταρτος

στον Βόσπορον, κάποιος άλλος στα νησιά και ο τελευταίος εις ένα χωριουδάκι της ανατολικής παραλίας. Σύ βλέπεις όλην αυτήν την άπομεινρωσιν, χάνεις τας ώραιότερας κοινωνικας τέψεις και εύθους σε καταλαμβάνει ή θλίψις της μονώσεως, ή προσωρινή έγκατέλειψις.

— Δέν έχεις τότε, φίλε μου, παρά να τους άκολουθήσης εις τους παραθερισμούς των.

— Δέν είναι λύσις αυτό δια να εύρης ένα ή δύο φίλους σου, συναντής εκεί και μερικώς πρόσωπα, τα όποια δέν ειμπορείς να χωνύσης και, το φροβωότερον, επειδή οι τόποι των παραθερισμών είναι μικροί, αναγκάζεσαι να συναντής τους όκληρους αυτούς τύπους κάθε ήμέραν, χωρίς να ειμπορείς και να τους άποφύγης.

Έσταμάτησε προς στιγμήν, ώσει δια να αναπνεύση και να ξεκουρασθῆ, έπειτα επανέλαβε με θλιβερόν ύφος:

— Αυτά είναι τα δυσάρεστα του έαρος, το όποιον εξυμνείτε σεις και το εκθειάζετε, μάς γυμνώνει από κάθε καλόν φίλον, που μάς πλησιάζει και μάς άφίνει μόνον μ' έκαίνους, των όποιων και ή ύπαρξις μάς είναι άδιάφορος.

— Ίσως ίσως πρέπει να εύγνωμονής το έαρ περισσότερον δι' αυτό. Διότι μ' αυτήν την άπομάκρυνσιν, που επιφέρει των φίλων σου, σου τούς παρουσιάζει προσφιλεστέρους και σε άκόμη κατά τον χειμώνα σε καθιστά εις τους φίλους σου περισσότερον άνεκτόν.

Ε. Κ. Μ.

ΘΑΝΗ ΑΝΘΕΩΝ

Από ήμερών ζω εν τή μέση διαρκούς άρώματος. Όπου και αν στρέψω, άνθέων ποικιλόχρωμοι συνδυσμοί θα προβάλλουν. Μία επανάστασις των αισθήσεων, εις θρίαμβος της ψυχής. Και ή άπειρία αυτήν των άνθέων, ή έρυθρότης των ρόδων των άφθόνων και των μενεξέδων το κωανούν και της βιολεττας αι έρυθρόλευκοι έναλλαγαί και των πασέδων τα πολύχρωμα συμπλέγματα και των κρινων ή λευκότης ή άσπιλος, ένοῦνται εις εν πέλαγος γλυκύτητος, δια το όποιον καυχάται ή γόνιμος γή, γλυκύτητος άγνωστου και εις αυτόν τον ουρανόν.

Και όλη αυτή ή μυριώνυμος και παμπουκίλη των άνθέων πλημμύρα, όλοι οι λεπτοφυείς μίσχοι και οι διανοιγόμενοι εις το φίλημα των άπτινων κάλυκες και όλη αυτή ή άνθησις ή μεταβάλλουσα τους κήπους εις Ίριδας, ή κομοῦσα όλη και άγρούς, εξεχύθησαν εις άρώματα παντού, και χείρες άπειράριθμοι, — αι άστοργαί χείρες των ανθρώπων — έκουράσθησαν να δρέπουν τα σεμνά αυτά και άκακα βλαστήματα, τα όποια, αν πιστεύσωμεν τους φυσιοδίφας, έχουν ψυχήν και αυτά, αισθάνονται. Και χρειάζεται λύρα Όρφική δια να ψάλη τις των άνθέων των βραδών θάνατον και θρηνήση την ληλασίαν των κήπων και οικτείρη την τύχη των άβρδων, των βελουδιώνων πετάλων, τα όποια μαραινονται άδόξως, ύπό το βάρος, το άποπνικτικόν του κωνιορτου, επάνω εις τας προμετωπίδας των θυρών και τα κικλιδώματα των έξωστών.

Και έδώ ή άγισότης. Και εις αυτά τα άνθη. Άλλα θνήσκουσι εις τον δρόμον ύπό τα πέλατα ποδών, άλλα κλίνουσι εις φαρφαρούς άνθοχέια εν αιθούσαις άλλα κυμαίνονται εις τα αυτιά οίνοβαροῦς και άλλα στολίζουν τας κομβιοδόχας δαιτηδων. Άλλα τρέμουν επάνω εις στήθη αύθάδη, λιποψυχοῦντα εις την άπόπτειαν της σαρκός, και άλλα αναπαύονται εις τας έβρας χείρας παρθένων, Άλλα προσφέρονται ως έρωτικόν σύμβολον και άλλα μένουσι σταβυμένα εις ένα καλάθι, δια να κοσμήσουν αύριον εν φέρετρον.

Και δια να μη τυχόν φανῆ, ότι δέν είμαι μ' έγώ λογικόν όν, εκόσμησα τας χείρας μου με άνθη, άνθη πολλά, άνθη έπλεκτά—εις επί πλέον κήρσε της ματα... — ήτις με δσα εν τούτοις άνθη και αν καλυφθῆ, ...

ΚΑΘΗΜΕΡΕΠΟΙΙΑΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Πώς αγάπησε τον Παύλο ή Παυλίνα κι' αυτή δεν το κατάλαβε. Ίσως γιατί μοιάζανε τα όνοματά τους και της φαινότανε άστειο να τον λέγη Παύλο κι' εκείνος να την φωνάζη Παυλίνα. Μερικές αγάπες πλέκονται έτσι από τιποτένιες, άστειες. Ίσως πάλι γιατί ή νύκτες εκείνου του καλοκαιριού ήτανε δροσερές και διάφανες, κοντά στ' άκρογάλι, κι' ή άστροφεγγιές χύνανε παράξενα μάγια στην ώραίαν έξοχή. Ίσως πάλι να την είχε μεθύσει κάποια βροδιά, ύστερ' απ' την καλοκαιρινή βροχούλα, ή μυρωδιά της γής και του θερισμένου γρασιδιού. Ο Παύλος κάθε βράδυ περνούσε από το σπίτι τους συλλογισμένους κι' εκείνη καθότανε πάντα κάτω στο περιβόλι κι' ένα έργόχειρο στο χέρι.

Το βήμα του Παύλου άκούότανε πάντα την ίδιαν ώρα του δειλιού κι' ύστερα ή σκιά του περνούσε έξω από τα ψηλά κάγκελα του κήπου, αφήνοντας ένα συννεφάκι καπνού από το τοιγάρο του ν' άνεβαίνη έλαφρά στον ήσυχον αέρα. Η Παυλίνα έκανε χάσι το μικρό συννεφάκι που άνέβαιν άπάνω απ' την περαστική σκιά κι' ύστερα έσβυνε και σκορπούσε σαν να μην ήτανε. Ίσως να τον αγάπησε και γι' αυτό. Ποιός ξέρει!

Η Παυλίνα είχε μια μεγάλη κούκλα, που, λίγα χρόνια πριν, ήτανε ίσια με το μπόι της. Σιγά-σιγά την ξεπέρασε και σαν έγινε δυο φορές σαν την κούκλα της, τα μάτια της άρχισαν να γυαλίζουν περισσότερο απ' τα γυάλινα μάτια της κούκλας και το μικρό της στήθος να παίρνη μάν όμορφη στρογγυλάδα, που δεν την είχε η κούκλα της.

Τότε βαρέθηκε τη μικρή κερένια φιλενάδα της και την άφησε παραπονεμένη σε μια παληά πολυθρόνα. Ένα βράδυ ύστερ' από μια ψιλή βροχούλα, που το χώμα κι' ή θυμωνιές σκορπίζανε μια δυνατή μυρωδιά, ή Παυλίνα έννοιωσε την καρδιά της να κτυπάη μέσα στο στήθος της. Της φάνηκε παράξενο και πήρε τη λησμονημένη κούκλα της να ιδη αν κτυπούσε και ή δική της ή καρδιά. Το ίδιο και σερωτό, το κερένιο στήθος της φιλενάδας της, ήτανε ασάλευτο σαν πάντα. Η Παυλίνα τράβηξε μια χρυσή καρφίτσα απ' τα μαλλιά της και τρύπησε άπωνα το στήθος της κούκλας της, για να ιδη αν είχε καρδιά μέσα της.

Δεν βγήκε ούτε στάλα αίμα. Η καυμένη ή κούκλα δεν είχε καρδιά. Την άφησε τότε στη γωνιά της και την ξεναξέχασε. Δεν έπαιξε πειά μαζί της και την ώρα του δειλιού κατέβαινε κάτω στο περιβόλι και ξαπλωνότανε σ' ένα ψάθινο καναπέ, κυττάζοντας την θάλασσα και περιμένοντας να περάση ή σκιά με το μικρό συννεφάκι του τοιγάρου. Και καθώς δεν είχε τί να κάμη ξαπλωμένη επάνω στον ψάθινο καναπέ, ίσως να τον αγάπησε και γι' αυτό τον Παύλο. Ποιός το ξέρει!

Και τον αγάπησε με τα καλά της. Κι' ο Παύλος την αγάπησε κι' εκείνος γιατί ήτανε ξανθή και λυγρή και μιλούσε και χαυδεμένα και τα μάτια της λάμπανε, σαν άστεράκια στο απόδροχο, και το στήθος της σάλευε σαν κυματάκι, την αγάπης άκόμα για τόσα άλλα πράγματα, που κανένας δεν τα ξέρει. Έτσι, χωρίς να το καταλάβουν και μόνοι τους αγαπηθήκανε ο Παύλος κι' ή Παυλίνα και γενήκανε ταίρι. Η καρδιές τους κτυπούσαν τώρα πολύ κοντά ή μια με την άλλη και κυττάζανε κι' οί δυο με γέλια και πειράγματα την κερένια κούκλα, που είχε τόσα κάλλη και μόνο καρδιά δεν είχε.

Ο Παύλος έδωκεν ό,τι είχε στην Παυλίνα κι' εκείνη πάντα του ζητούσε ένα καινούργιο χάρισμα.

— Δόσε μου τα μάτια σου, Παύλο. Να είναι δικά μου και μόνο δικά μου και να μη βλέπουνε τίποτε άλλο στον κόσμο από μένα.

— Χάρισμά σου! της είπε ο Παύλος.

Κι' απ' τη στιγμή εκείνη δεν είδε τίποτε άλλο στον κόσμο απ' την Παυλίνα, ούτε τον ουρανό, ούτε τη θάλασσα, ούτε τ' άστρα ούτε τα λουλούδια, γιατί όλα τα ζήλευν ή Παυλίνα.

Εν άλλο πρωί, γέρνοντας στην άγκαλιά του, του είπε πάλι.

— Δός μου το νοῦ σου και τα συλλογικά σου, Παύλο. Να τάχω δικά μου και μόνο δικά μου.

Κι' απ' τη στιγμή εκείνη ο Παύλος δεν συλλογίστηκε τίποτε άλλο στον κόσμο, ούτε στον ύπνο του άκόμα, ούτε σε τ' όνειρό του, γιατί όλα τα ζήλευν ή Παυλίνα, άκόμα και τα όνειρά του.

Κι' εκείνη δεν ήτανε άκόμα ευχαριστημένη απ'

τα χάρισματά του και κάθε πρωί του ζητούσε καινούργιο χάρισμα και κάθε βράδυ καινούργιο.

— Παύλο, του είπε πάλι, μια νύχτα, την ώρα που έβγαίνε το φεγγάρι απ' το βουνό, δόσε μου την καρδιά σου, όλη σου τη καρδιά, να την έχω μοναχή μου και κανέναν άλλο στο κόσμο.

Ο Παύλος την κύτταξε γλυκά.

— Η καρδιά μου Παυλίνα, ήτανε το πρώτο χάρισμα που σου έκανα.

Έτσι ζούσανε κάμποσο καιρό ευτυχισμένοι ο Παύλος και ή Παυλίνα. Έξαφνα ή Παυλίνα, άφου είχε πάρει το νοῦ, την καρδιά και τη ζωή του Παύλου, όλα δικά της, άρχισε να θλίβεται και να παραπονείται γύρισε και είπε τότε της Παυλίνας:

— Γιατί είσαι παραπονεμένη, αγάπη μου; Τι θέλεις άκόμα να σου χάρισω; Ο,τι είχα σου τώδωκα.

Η Παυλίνα, σήκωσε τα μάτια της, δακρυσμένα, και τον κύτταξε γλυκά.

— Θέλω ένα διαμάντι πειό μεγάλο από το μεγαλύτερο διαμάντι που φορεί στο διάδημά της ή βασίλισσα.

Ο Παύλος άναστενάξε. Όμοιο διαμάντι δεν βρισκότανε σ' όλο τον κόσμο.

— Πές μου, αγάπη μου, που βρίσκεται, να σκίσω βουνά και θάλασσες να πάω να σ' το φέρω.

Η Παυλίνα τον κύτταξε πειό γλυκά άκόμα.

— Αν μ' αγαπάς θα πής να μου το βρής.

Και φιληθήκανε στο στόμα.

Μήνες περάσανε. Ο Παύλος έφυγε μακριά να πάη να βρής το μεγάλο διαμάντι. Μακριά, στους άφιαστους, άγριους τόπους, εκεί που στα βάθη της γής, βρισκονται τα πλούσια πετράδια. Η Παυλίνα ξαπλωμένη σαν και πρώτα στον ψάθινο καναπέ του περιβολιού, περίμενε και όλο περίμενε το μεγάλο διαμάντι.

Η καρδιά του Παύλου και τα συλλογικά του ήτανε δικά της και κρατούσε στα χέρια της. Ένα περίμενε μόνο, το διαμάντι.

Μήνες ήλθανε άπάνω στους μήνες κι' ο Παύλος δεν έφάνηκε. Πέρασε το καλοκαίρι, ήλθε κι' ο χειμώνας και τίποτε. Η Παυλίνα έσκαζε.

— Τι αγάπη είν' αυτή! έλεγε μέσα της. Ένα χάρισμα του ζήτησα και δεν μπόρεσε να μου το φέρη.

Και σιγά-σιγά τον ξέχασε τον Παύλο κι' ή αγάπη της σβύστηκε όλότελα. Γιατί ο Παύλος δεν εστάθηκε άξιος να της φέρη το χάρισμα, που του ζήτησε.

Ύστερα από λίγο έδωκε την καρδιά της σ' ένα άλλον τούδωκε την αγάπη της, το φως της τα συλλογικά της, του χάρισε τ' όμορφο κορμί της, ό,τι είχε του τα χάρισε. Γιατί τον αγάπησε, και αυτή δεν ήξευρε.

Κάθε δειλιό, ή Παυλίνα με την καινούργια της αγάπη, πηγαίνανε μακριά το γιαλό μαζεύοντας άγριοβιολέττες και κυκλάμινα μέσα στις χαρμάδες των βράχων, πότε άγκαλιασμένοι μέσα της σπηλιές, πότε χειροπιαστοί στην άμμουδιά. Το κῆμα έσκαζε στα πόδια τους κι' ή Παυλίνα κυττάζοντας το κῆμα, έλεγε παραπονετικά μέσα της:

— Άλλοίμονον! κανένα κῆμα δεν μου φερε το μεγάλο διαμάντι...

Ένα δειλιό ή Παυλίνα με τον καινούργιο της αγαπητικό, γυρίζανε σαν πάντα φορτωμένοι κυκλάμινα και άγριοβιολέττες. Σά φθάσανε στην πόρτα του περιβολιού, ένας άνθραπος ήλιοκαμένος, με παληά, μπαλωμένα ρούχα, ζύγωσε διακριτικά την Παυλίνα, έβγαλε το σκούφο του και την έρώτησε σιγαλά, αν είναι αυτή ή γυναίκα του δυστυχισμένου Παύλου.

Η Παυλίνα τον άποπήρε.

— Τι θέλεις από μένα; του είπε. Αν ήλθες να μου πής πώς πέθανε και μου φερε της παραγγελίες του, πάρ' της πίσω και πήγαινε στο καλό, γιατί αυτός στάθηκε σκληρός για μένα και δεν μούκανε το χατήρι, που του ζήτησα.

Ο ξένος πέτρισε άπάνω στα πόδια του, θυμήθηκε τα δάκρυα που χυνε πεθαίνοντας στον ξένο τόπο τ' όμορφο παλληκάρι.

— Άλλοίμονο, κοπέλλα μου, της είπε. Αυτό δεν είναι πειά στον άπάνω κόσμο. Μέσα στα σπάχνα της γής, μέσα στους άγριους τους τόπους, έφαγε τα νειάτα του γυρεύοντας την τύχη του, δεν τον βοήθησε ο Θεός. Βγήκε χλωμός, με τη ψυχή στο στόμα από τα σκοτεινά λογούμια της γής, για να ξαναμπή πάλι για πάντα.

Και τα μάτια του ξένου τρέχανε δάκρυα.

— Αν ήλθες να κλάψης έδω, τον άποπήρε πάλι ή Παυλίνα, δε διάλεξες καλά. Τράβα το δρόμο σου και κλάψε μοναχός σου...

— Άκουσέ με, καλή μου κοπέλλα ξαναείπε ο

ξένος. Δύο λόγια έχω άκόμη να σου ειπώ. Μέσα στην καλύβα, που ξεψύχησε δίπλα μου, ο άμοιρος, μούδωκε τα στερνά του χαιρεισίματα, δοκίζοντάς με να τα φέρω στην καλήν του. Και μούδωκε κι' ένα φυλαχτό, που το είχε κρεμασάενο στο λαιμό του.

Ο ξένος έδωκε το φυλαχτό, ένα μικρό μεταξωτό χαιμαλί, και τράβηξε τον δρόμο του με σκυρμένο κεφάλι.

Η Παυλίνα το πήρε στα μικρά, παχουλά της χεράκια κι' έτρεξε βιαστικά στον αγαπημένο της, παίζοντας με το μικρό θυμητικό.

Όταν ένύκτωσε και πήγε να κοιμηθη ή Παυλίνα, πέταξε άπάνω στο τραπέζι το μικρό χαιμαλί.

— Τι του ήλθε, είπε μέσα της, να μου στείλη αυτό το πραγματάκι; έτσι πάντα στάθηκε άνόητος!

Έπειτα το πήρε στα χέρια της και το κύτταξε με περιέργεια. Το μεταξύ του ήτανε ξεθωριασμένο απ' την πολυκαιρία και βρώμικο. Της ήλθε μια στιγμή να το πετάξη απ' το παράθυρο. Μα καθώς τώπαιζε στα δάκτυλά της, έννοιωσε κάποια σκληρόα μέσα του.

— Τι νάχη τάχα μέσα το φτωχό και βρώμικο χαιμαλί;

Εύλωσε έννοιαστα της χονδρές του ραφές και παραμέρισε το βρώμικο μπαμπάκι. Έκει που το παραμέριζε, έβγαλε μια φωνή τρομάρας. Τι ήτανε αυτό! Ένα άστρο έλαμψε στο σκοτάδι της κάμαρας. Τα δάκτυλά της τρέμανε. Μια μεγάλη διαμαντόπετρα, άστραφτερή σαν τον άσπροπεριήτη, μεγαλείτερη από το μεγαλείτερο διαμάντι που στολίζει το διάδημα της βασίλισσας, φανερώθηκε μπροστά της. Έμεινε ώρα-πολλή σαν σαστισμένη, παίζοντας στα λευκά της δάκτυλα τον όμορφο θησαυρό.

— Ο καυμένος ο Παύλος, είπε μέσα της. Δεν με ξέχασε...

Μα ή λάμπρις του διαμαντιού σκόρπισε τους μαύρους στοχασμούς απ' το μικρό της κεφάλι.

Σηκώθηκε περήφανη, άναψε τ' άσημένα καντυλλέρια μπροστά στον κρυσταλλένιο καθρέπτη, έβγαλε το περήφανο διαμάντι άνάμεσα στα ξανθιά της μαλλιά και στάθηκε σαν βασίλισσα άνάμεσα στ' άσημένα πολύφωτα.

— Τόσον ώραία, θα τρελλαθη όταν ιδη αύριο ο βασιλης ή βασίλισσά του.

Άνοιξε ένα άσημόχουσο κουτί κι' έκρυψε μέσα το πολύτιμο πετράδι. Και μ' ένα χαρούμενο τραγουδάκι άρχισε να βγάξη τα πλούσια φορέματα, νοιώθοντας τα βλέφαρά της να βαραινουν από μια γλυκυτάτη νύστα.

Κοντά στο κρεβάτι, άπάνω σε μια πολυθρόνα, ήτανε πεταμένη ή μεγάλη κερένια κούκλα. Το μάτι της Παυλίνας έπεσε άθελα άπάνω στο λησμονημένο παιχίδι. Της φάνηκε πώς το στήθος της κούκλας σάλευε έπαλά και ρυθμικά, σαν ν' άνάσαινε. Τι τρέλλα! Πήγε κοντά της κι' έσκυψε το μικρό της αυτί άπάνω στο κερένιο στήθος. Κάτι κτυπούσε μέσα στην καρδιά. Γέλασε με την τρελή φαντασία της και, τραβώντας τη χρυσή καρφίτσα απ' τα μαλλιά της, τρύπησε το κερένιο στήθος επάνω στο μέρος της καρδιάς. Μια σταλαγματιά αίμα έπήδησε απ' το λευκό άγκύλωμα. Η Παυλίνα έβγαλε ένα γέλιο τρομαγμένο και τραβήχθηκε.

— Τι τρέλλα! έλεγε, όνειρεύομαι ξυπνημένη.

Έπεσε μ' ένα όμορφο κίνημα στο λευκό της κρεβάτι κι' άποκοιμήθηκε γλυκά. Τα μάτια της κερένιας κούκλας μείνανε άνοικτά μέσ' στο σκοτάδι και ύγρά, σαν δακρυσμένα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

ΜΑΪΟΣ

Τριαντάφυλλα στο διάβα σου άγορασμένη ή φύσι φορώντας την γιορτιάτικη και πάγκαλη στολή, που όφαινε Νους άόρατος στη θείκή μας κτίσι και λαχταρῶ κάθε καρδιά, που αγαπῶ πολύ.

Ένας άόρατος παλμός μιας άρμονίας ζηλευτής δονεί την φύσι δάκρυση στα πέματα της γής. Είναι το γλυκοχάραγμα κάποιας άλλοιάτικης ζωής και άφιαστο κορψύωμα άθάνατης αγής.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Ἡ πρόσφατος ἐπανάστασις τῆς Ἰρλανδίας παρέχει εἰς ἡμᾶς τὴν εὐκαιρίαν, ὥπως παραθέσωμεν χάριν τῶν ἀναγνώστων μας τὰς ἐπομένους σχετικῶς πληροφορίας :

Ἡ Ἰρλανδία, ἡ δευτέρα μετὰ τὴν Βρεττανίαν νῆσος τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου τῆς Ἀγγλίας, χωρίζεται ἀπὸ αὐτὴν διὰ τῶν πορθμῶν τοῦ Βορείου καὶ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου καὶ βρέχεται ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Ἰρλανδιστὶ ὀνομάζεται Erin, δηλ. *πρασίνη νῆσος*, ἐνεκα τῆς μεγάλῃς ἐκτάσεως τῶν καταπρασίνων αὐτῆς λειμῶνων. Ὁ πληθυσμὸς τῆς ἀνήλθε μέχρι τῶν 8 ἑκατομμυρίων, ἀλλ' ἐνεκα τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἀναφέρομεν κατωτέρω, κατῆλθε μέχρι τῶν πέντε, καὶ ἀκόμη ὀλιγωτέρων, ἑκατομμυρίων.

Ἡ Ἰρλανδία ὑπερτερεῖ τῶν ἄλλων Βρεττανικῶν νήσων εἰς τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν γονιμότητα τοῦ ἔδαφους. Αἱ γραφικαὶ λίμναι καὶ αἱ ἄλλαι μαγευτικαὶ τοποθεσίαι τῆς προσελκύουν πολλοὺς ἐπισκέπτας. Δὲν ὑστερεῖ εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ὀρυκτῶν, κυρίως γαιανθράκων καὶ πολυτίμων μετάλλων, ἢ δὲ βιομηχανία τῆς, πρὸ πάντων λιγῶν ὑφασμάτων, εἶναι ἀκμαϊοτάτη.

Ἀπὸ τοῦ 1800 ἡ Ἰρλανδία συνηνώθη μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἔκτοτε ἀποστέλλει 28 μέλη εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων καὶ 105 εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ὁ διοικητὴς τῆς νήσου διορίζεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ φέρει τὸν τίτλον ἀντιβασιλέως ἢ λόρδου ἐπιτρόπου.

Διοικητικῶς διαιρεῖται εἰς ἐπαρχίας, κομητείας, βαρωνεῖας καὶ παροικίας, θρησκευτικῶς δὲ ὑπερτερεῖ ἐν αὐτῇ ὁ καθολικισμὸς εἰς μεγίστην δυσανάλογίαν, καθ' ὅσον, ἐκ τῶν ἐξ περίπου ἑκατομμυρίων τῆς νήσου, τὰ τέσσαρα καὶ πλέον εἶναι καθολικοί, τὰ δὲ ὑπόλοιπα διαμαρτυρόμενοι, ἐπισκοπιανοί, Ἰουδαῖοι καὶ ἄλλοι.

Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἰρλανδίας ἀναφέρονται οἱ Κέλτοι. Περί τῆς νήσου ταύτης ὁμιλεῖ καὶ ὁ Στράβων, μετὰ δὲ τῶν πλείστων εἰς αὐτὴν γενομένων ἐπιδρομῶν ἀναφέρεται καὶ κάποιος Κεσάρα, ἀνεπισημῶς τοῦ Νῶε, ὅπως παραδέχεται ἡ ἀγγλικὴ ἱστορία. Αἱ δι' αὐτοῦ ἐπιδρομαὶ διετήρησαν τὴν χώραν εἰς διαρκῆ ἔνοπλον ἐξέγερσιν. Κατὰ τὸν τέταρτον μ. Χ. αἰῶνα Ἰρλανδοὶ καὶ ἄλλοι ἐπιδρομαεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Μεγ. Βρεττανίαν, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν, ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν Δέθου ἐφρονέυθη. Ὁ διάδοχός του, φεύγων τὴν αἰχμαλωσίαν, ἔφθασε μέχρι τῆς Ρώμης, ἀπὸ τῆν ὁποίαν ἐπιστρέψας μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἔφυγε μοναχός, ἐνῶ ἀκόμη ἦτο εἰς τὴν Γαλατίαν. Πότος αὐτός τῷ 431 μετέδωκε τὸν χριστιανισμὸν εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Μετ' ὅσην δὲ ἀγάπην καὶ ἐφοσίωσιν ὁ Ἰρλανδικὸς λαὸς ἠσπάσθη τὴν θρησκείαν ταύτην, ὥστε ἡ Ἰρλανδία μετ' ὀλίγον ὀνομάσθη *νῆσος τῶν ἁγίων*, πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν πρώτων Ἰρλανδῶν χριστιανῶν ἐχηρησάντων ὡς ἱεραπόστολοι εἰς τὸν ἐκχριστιανισμὸν τῆς Γερμανίας καὶ ἄλλων χωρῶν τῆς Εὐρώπης.

Ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἰρλανδίας ἐξελέγοντο ἀπὸ τοῦ λαοῦ ἐκ τῶν πρωτίστων Ἰρλανδικῶν οἰκογενειῶν, ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ ἐτάρακτον πάντοτε τὴν νῆσον, ἕως ὅτου Ἐρρίκος ὁ Β', βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, τῷ 1155, ἐγένετο κύριος τῆς Ἰρλανδίας, τῷ δὲ 1171 διὰ ψηφίσματος τοῦ Πάπα Ἀδριανοῦ ἀπεστάλη εἰς αὐτὴν ὡς πρῶτος ἀντιβασιλεὺς ὁ Ἰωάννης, υἱὸς τοῦ Ἐρρίκου.

Ἐκτοτε ἀρχίζουσιν αἱ σφοδραὶ ἐξεγέρσεις τῶν Ἰρλανδῶν κατὰ τῶν κυριάρχων ἀγγλῶν. Τὴν φοβερωτέραν ἤτταν οἱ Ἰρλανδοὶ ἔπαθαν ἐπὶ Κρόμβελ. Τότε, ἐπὶ ποιῆ θανάτου, ἀπηγορεύθη καθεστῆσαι ἐπὶ τῶν ἀγγλῶν πρὸς τοὺς Ἰρλανδοὺς, δι' εἰδικῆς δὲ νομοθεσίας ὅλοι οἱ καθολικοὶ Ἰρλανδοὶ ἀποκλεισθέντες ἀπὸ κάθε πολιτικὸν ἀξίωμα καὶ στερηθέντες καὶ αὐτῶν τῶν ἱερέων καὶ τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων, ἀπεμονώθησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κονατίας. Ἡ κατάστασις αὕτη ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ 1782, ὁπότε, ψηφισθέντων νέων νόμων, ἐβεβλήθη κάπως ἡ κατάστασις τῶν Ἰρλανδῶν καὶ ἐπετράπη εἰς αὐτοὺς νὰ ἔχουν καὶ κάποιον ἀνεξάρτητον κοινοβούλιον.

Νεαὶ μετὰ ταῦτα ἐπαναστάσεις ἐπέφερον τὴν

κατὰ τὸ 1800 τελείαν προσάρτησιν τῆς Ἰρλανδίας εἰς τὸ Βρεττανικὸν στέμμα καὶ τὸν ἀπὸ παντὸς πολιτικῶ ἀξιώματος ἀποκλεισμὸν τῶν καθολικῶν. Ἀγῶνες συνεχεῖς διαπρεπῶν Ἰρλανδῶν πολιτικῶν μέχρι τοῦ 1847, ἐπέφεραν καὶ πάλιν τὴν τροποποίησιν τοῦ περὶ ἀποκλεισμοῦ νόμου καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν πρώτων, ἀλλὰ πάντοτε ὀλίγων καθολικῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὰ ἀγγλικὰ κοινοβούλια.

Ἰσως ἀργὰ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις, ἠγνόησε τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν πολὺ ἀνεπτυγμένον πληθυσμὸν τῆς Ἰρλανδίας, διὰ τῆς τελείας καὶ καταναγκαστικῆς αὐτοῦ ἀφομοιώσεως πρὸς κάθε ἀγγλικόν. Ὁ Ἰρλανδικὸς ὅμως πατριωτισμὸς οὐδέποτε ἔπαυσε διαπλάττων τὰ θερμότερα ἰδεώδη του. Ὑποβάλλονται δὲ ταῦτα καὶ διὰ τοῦ πανισχύρου πατριωτικοῦ Συνδέσμου, ὁ ὁποῖος, ἐδρεύων εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ὑποστηρίζει τὸν ὑπερτελείας ἀνεξαρτησίας τῶν Ἰρλανδῶν ἀγῶνα.

Ἡ πρώτη μεγάλη καὶ σοβαρὰ ἐπίδρασις τοῦ πατριωτικοῦ τοῦτου Συνδέσμου ἐφάνη καὶ εἰς τὴν πρὸ διετίας γενομένην ἰρλανδικὴν ἐξέγερσιν, καθ' ἣν καὶ αὐτὰ τὰ εἰς τὴν ἐπαναστατήσαν ἐπαρχίαν Οὐόστερ ἀποσταλέντα ἀγγλικά στρατεύματα ἠρνήθησαν νὰ ἐνεργήσουν κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, τοῦθ' ὅπερ κατετάραξε τότε ὅλην τὴν Ἀγγλίαν, ἐγένετο δὲ αἰτία νὰ προκύβῃ σοβαρὰ ὑπουργικὴ κρίσις καὶ ἐπικίνδυνος πολεμικὴ τῆς ἐν τοῖς Κοινοβουλίοις ἀντιπολιτεύσεως. Ποῖος μᾶς βεβαιώνει, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀπὸ ἡμερῶν ἀναφανείσαν ἐξέγερσιν δὲν ἀπειλεῖται νέα σοβαρὰ ἐσωτερικὴ κρίσις, εἰς ἐποχὴν μάλιστα τόσο ἐπικίνδυνον διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἐνεκα τοῦ φοβεροῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι περιπλεγμένη ;

Πρωτεύουσα τῆς Ἰρλανδίας εἶναι τὸ Δουβλίον μὲ 500 περίπου χιλ. κατοίκους. Εἶναι ἐκ τῶν ὠραιότερων πόλεων τῆς Εὐρώπης καὶ κέντρον πολλῶν οἰδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ἔχει καὶ δύο μακροτάτας διώρυγας, διὰ τῶν ὁποίων συγκοινωνεῖ ὁ Ἀτλαντικὸς μετὰ τὴν Ἰρλανδικὴν θάλασσαν. Ἄλλαι πόλεις εἶναι ἡ Βελφάστη, ὁ μέγιστος ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς χώρας εἰς τὸν Βόρ. πορθμὸν, κέντρον βιομηχανίας λιγῶν ὑφασμάτων. *Κίρκη, Λιμερική* καὶ *Ουάτφορ*, ἡ ὁποία φημιζεταὶ διὰ τὰ μεγάλα σφαγεῖά της.

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Ἐλευσ' ὁ πόνος ὁ παλῆς μὲ τὸ παλῆ τὸ χιόνι !
Στὰ φύλλα τώρα φτερωτὰ γλυκολαλοῦν τραγουδία,
τ' ἀγέρι μωσκοβοληστὸ τὰ κύματα μερόνει,
γεμίσαν ἄστρα οἱ οὐρανοὶ καὶ οἱ κάμποι ἀπὸ λουλούδια !

Μὲ τὴν καινούριαν ἀνοιξὶ καινούρι' ἀγάπη πρέπει !
Τὸ κλάμμα πάψε καὶ ἀνοιξὲ βαρεῖα καρδιά μαζί της·
θαρρεῖς τὴν κόρη τοῦ περὶ καὶ τοῦ χαμηλοβλέπει ;
Χαρὰ στὰ χεῖλη πεῦ θὰ πειῦν τὸ πειὸ γλυκὸ φιλή της !

Πιέτο ! Μ' ἀνίσως ἀπρεπα καὶ ἀπάντεχα τῆς πρώτης
βροῆς τὸ φαρμάκι τὸ πικρὸ στὸν πάτο τοῦ θολῶναι,
λέγε διπλόνοντας, καρδιά, τ' ἀντίδοτο τῆς νσιότης :
— Ἐλευσ' ὁ πόνος ὁ παλῆς μὲ τὸ παλῆ τὸ χιόνι !

Α. ΞΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΜΟΥ

Σὲ μιὰ τριανταφυλλιά, ποῦ μοῦ στολιζεῖ,
ὀλανθισμένη, τὸν μικρὸν μου ἀνδῶνα,
ἔδωσα τ' ὄνομά σου τὸ χρυσό,
καὶ ὅπως ἐκείνη ἐτοῦτο δὲν γνωρίζεῖ,
δὲν ξέρεις καὶ σὺ πόσο σ' ἀγαπῶ,
σὺ, πῶχρὸς τὰ χρυσὰ μαλλιά κορώνα.

Βασίλισσά μου, φίλημα δειλὸ
εἶν' τὸ μικρὸ μου ἀπὸ θερμὸ τραγοῦδι,
ποῦ πρὸς ἐσὲ πτερεῖ ἐρωτευμένο,
ὡς πεταλοῦδα σ' ὄμορφο λουλοῦδι,
γιὰ νὰ σοῦ πῆ : τὸ πόσο σ' ἀγαπῶ,
γιὰ νὰ σοῦ πῆ : τὸ πῶς γιὰ σὲ πεθαίνο.

Μ. ΑΒΔΥΧΟΣ

Ο ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΟΣ

Τὸν βλέπω κάθε μέρα σχεδόν, τόσοις μῆνες τώρα. Πάντα ὁ ἴδιος, ἡ ἴδια περιβολή, ἡ ἴδια στάσις, ἡ ἴδια πόζα, τὸ ἴδιο περτάτημα. Καὶ με βροχὴ καὶ με λιακάδα καὶ με χιόνι καὶ μ' ἀνεμοστρόβιλο.

Ἦναι τροπεζιτικὸς ὑπάλληλος. Νὰ ἰδῆτε, ἡ φορεσιά του πῶς σφίγγει τ' ἀλύγιστο κορμί του ! νὰ ἰδῆτε τὸ ἀγχιοστριμμένο καὶ παλειμένο με κοσμητικὸ μoustaki του πῶς βρίζει τὸ σύμπαν ! νὰ ἰδῆτε τὸ καπέλλο του πῶς σπαίρει τὰ υπερήφανα καὶ ἀγριεμένα μάτια του, νὰ ἰδῆτε τὸ βήμα του τὸ μετρομένο, τὸ ρυθμικὸ τὸ μονότονον. Νὰ ἰδῆτε τὸ μαστοῦνι του πῶς τῶχει ἀγκαλιασμένο στὸν ἀριστερὸ τοῦ βραχίονα, καὶ πῶς στὸ δεξιὸ τοῦ χέρι κρατεῖ πάντα ἕνα τοιγάρου ἀναμμένο ποῦ τὸ φέρνει με τὴν ἴδιαν κίνησιν πάντα καὶ σ' ὄρεισμένα καὶ λογαριασμένα—μπορεῖς νὰ πῆς— χρονικὰ διαστήματα στὸ στόμα του ! . . .

Καὶ τὸν βλέπω κάθε μέρα σχεδόν, τόσοις μῆνες τώρα. Πάντα ὁ ἴδιος, δὲν ἀλλάζει ποτέ. Μπορεῖ ν' ἀλλάξουν ὅλα στὴ φύσιν μορφῇ κάθε δευτερόλεπτο. Νὰ βανιοῦνται τὴν μονοτονίαν, νὰ πληθεύουν, νὰ μεταλλάξουν καὶ αὐτὰ τὰ ἀψυχα ἀκόμα, καὶ αὐτὰ τὰ βουνὰ ποῦ ἀλλάζουν τὸ χρώμα τους δέκα φορές τὸ δευτερόλεπτο, ἀναλόγως τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν . . .

Μ' αὐτὸς δὲν ἀλλάζει. Ὁ ἴδιος. Πάντα ὁ ἴδιος. Στέκομαι ἅμα τὸν συναντῶ στὸν δρόμο, κάμποση ὥρα, τὸν κυττάζω με περιέργεια ἡλιθίου καὶ σκέπτομαι :

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁ μονότονος, ὁ μονοκόμματος, πόσο θὰ κοπίσας, πόσα μερόνυχτα θὰ στάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέπτη του, πόσα καλοῦπια θὰ θάλλαξε γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ καλοῦπι ποῦ θαρρεῖ πῶς τοῦ τερνάζει ! . . . Καὶ τὸ ἐπέτυχε καὶ τὸ φόρεσε μὰ δυὸ φορές καὶ τώρα δὲν μπορεῖ πια νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ πάνου του. Καὶ ἀφοῦ ἀγωνίσθηκε τόσο γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ καλοῦπι τοῦ κορμιοῦ του, πόσο νὰ βασανίσθηκε καὶ πόσο νὰ ἴδρωσε ὅσο νὰ ἐπιτύχῃ τῆς ψυχῆς του τὸ καλοῦπι. Κ' εἶναι καταδικασμένος ὁ δυστυχῆς—γατὶ δυστυχῆς εἶναι—μ' αὐτὰ τὰ δυὸ τὰ καλοῦπια τὰ ψεύτικα, τὰ φτιασμένα, τὰ ἀφύσικα νὰ τραβήξῃ ὅλο τὸ δρόμο τῆς ζωῆς του καὶ με αὐτὰ τὰ δυὸ καλοῦπια τὰ ἴδια νὰ καταβῇ στὸν τάφο, δυστυχῆς καὶ μονοκόμματος !

Εἶναι ζωὴ αὐτὴ γιὰ νὰ τὴν ζηλέψῃ κανεὶς ; Εἶναι ζωὴ αὐτὴ νὰ σκέπτεσαι μόνο πῶς νὰ μὴ τσαλακώσης τὸ ροῦχό σου, πῶς νὰ μὴ χαλάσης τὸ βῆμά σου πῶς νὰ μὴ ξεστρώψῃς τὸ μoustaki σου ;

Εἶναι ζωὴ, θεέ μου, αὐτὴ καὶ ἀξίζει νὰ τὴν ζῆ κανεὶς μόνον γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ :

Αὐτὰ σκέπτομαι καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη—καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ μοῦ ἐμπνέει αὐτὰς τὰς σκέψεις περνεῖ ἀπὸ μπροστὰ μου καὶ χάνεται μέσα στὸ δρόμο μονοκόμματος καὶ ἀλύγιστος, χαρὴς νὰ φαντάζεται ὁ ἀγαθὸς—γιατί μπορεῖ νὰ εἶναι τέτοιος—πῶς ἀναγκάζει ἕναν ἀγνωστὸ του νὰ συχαίνεται καὶ νὰ βαριέται τὴν ζωὴ, ὡς τὸν βλέπῃ ! . . .

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✦ Σχεδόν πάντοτε τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐκ χαμηλῶν στρωμάτων ἀνυψωθέντων εἶναι τὸ ἐπιμενον πείσμα.

✦ Οἱ ἄνθρωποι, ὅταν θέλουν νὰ μαντεύσουν τί ἰδέαν ἔχομεν περὶ αὐτῶν, κάμνουν χιλίας ὑποθέσεις, ποτὲ ὅμως δὲν ὑποθέτουν, ὅτι μᾶς ἐνοχλοῦν.

✦ Ὅπως εἰς τὰ λουτρά, οὕτω καὶ εἰς τὰς γυναικας. Εἰς τὰ λουτρά ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χρειάζεται διακοπὴ, εἰς τὰς γυναικας ἀδιαφορία.

✦ Ἡ φιλία ἐνός, ποῦ ἔχει πολλὰς σχέσεις, εἶναι σπανίως εὐχάριστος. Καὶ ὅταν μᾶς ἐπισκέπτεται μόνος, φέρει μετ' αὐτοῦ πληθῆος κόσμου.

✦ Ἡ εὐρηγοποίησις θὰ ἦτο ἀληθῶς ὠραία θεωρία, ἂν ἐγένετο ἀπὸ μεγαλοφυλίαν καὶ ὄχι ἀπὸ φόβον ἀτομικόν.

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του «Απ' Όλα»

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΑΣ

Η γνώμη ενός άτυχήσαντος.

«Διερχόμενος ήσυχως το υπόλοιπον μέρος της ζωής μου, μακράν της κοινωνικής τύρβης, εις μελέτας, έρχομαι και εγώ, ως ταπεινός αναγνώστης του «Απ' Όλα», να εκφράσω την άπομικτήν μου γνώμην επί της μελλούσης ιδανικής συζύγου.

Της γνώμας και σκέψεις των όμοφύλων μου ανέγνωσα μετά προσοχής, εθρον δέ τος περισσοτέρως εξ αυτών λίαν συγκαταβατικώς, όπέναντι των τόσων και τόσων ύψηλών καθηκόντων, τα όποια προσορίζονται δια την δημιουργίαν οικου χριστιανικού, οικου, του όποιου τα μέλη να αποβώσι χρήσιμα εις την ανθρωπότητα, την πατρίδα, την κοινωνίαν και την οικογένειαν. Η πέτρα των πραγμάτων μ' έδίδεξε τόσα πολλά, ως έκ έκ' τούτου δέ ίσως χαρακτηρισθώ άυστηρός κριτής της ιδανικής συζύγου. Άλλά το ιδιόν μου πάθημα ως χρησιμεύση των άλλων μάθημα.

«Είμαι άνήρ μεσήλιξ' ύψηλός, δυστυχώς, θύμα κακής έκλογής, διότι την ιδιάν μου ιδανικήν εξέλεξα ιδανικώς, μόνον με τούς όφθαλμούς: τα πρόσκαιρα έξωτερικά και προσπεπειμένα προσετήματα, τα όποια κυριολεκτικώς με έσαγήνευσαν, με έμάγευσαν και με είλκυσαν προς αυτήν. Πλησίον της εύρισκόμενος, ήμην εις τούς ούρανούς, διότι μοι φαίνεται άγγελος: τον αίθέριον λειπόν τούτον άγγελον εξέλεξα ως σύντροφον του βίου μου, ίνα μετ' αυτού ίκανοποιήσω τούς χρηστούς και εύγενείς πόθους μου... Άλλ' ό! του ψεύδους και της άπάτης!... μετά παρέλθεισιν όλίγων μηνών από του γάμου μας έβλεπον να κατακρημνίζονται βαθμηδόν όλα τα όνειρα και αι έλπίδες μου και ο δίκός μου... να κλονίζεται. Έπρουήθησα επί συντρόφω μου βιβλία, περιέχοντα οδηγίας και συμβούλας χριστιανικών οικων: ίσως, ειπον, μέσον τούτων πολυτίμων φίλων, δυνηθώ και φέρω κάμψιν διάρθωσιν, κάμψιν αλλαγής, αλλά, δυστυχώς, ήτησεν εις πίσθον Δανοίδων.

Τα προτερήματα της χθές άντηλλάγησαν δια των έλαττωμάτων της σήμερα: το εώδες ρόδον μετεβλήθη εις στίλβος ακανθών, το δε Εθαγγελικόν ηθικόν: «Όπου πίστις, εκεί και άγάπη, όπου άγάπη, εκεί και ειρήνη όπου ειρήνη, εκεί και Θεός, όπου Θεός εύδαιός έστιν άνάγκη», το ότειον ένόμιζον, ότι θα είναι ή βάσις και το θεμέλιον του οικου μου, άνεστράπη: «όπου απείθεια, εκεί και μίσος, όπου μίσος, εκεί και διχόνοια, όπου διχόνοια εκεί και δαίμων, όπου δαίμων, εκεί και πάν φαύλον»: ούτω δέ ο οικός μου κατεστράφη.

Διαλεχθεύς της ύποκριτίας και πονηρός τούτης συντρόφου, ήτις με κατέστησε τόσον δυστυχή, γράφω τα παθήματά μου, δια να χρησιμεύσωσιν ως μαθήματα τοίς ένδιαφερομένοις.

«Άγαπητέ όμοφύλοι! όστι σκέπτεσθε να κάμψτε έκλογήν συζύγου, μη θαμβώνεσθε από τας πλαγύνας των προθηκών, αίτινες επιδεικνύουσι προκλητικώς μετξύ των τριχαπτίνων decolletés των, τας πολυχρώμους ταινίας των λευχειμάτων των, ίνα μη άλλο τι ειπω. Αι αφήνουσαι κατά την διάβασίν των τα έρωματα της φλοραμί, της μιμόζας κελ, αι φέρουσαι έσθητάς του τελευταίου σερμου πάντες, αι έχουσαι ως μόνην ένασχόλησίν των τα περιποιώνται των παπαγάλων ή το κανάριόν των, έξερχόμεναι δέ εις τον περίπατον να συνοδεύωσι το σκυλάκι των, αι ψιττακίζουσαι μερικά γαλλικά, αι άναγινώσκουσαι μεθιστορήματα και περιφρονούσαι πάν, ότι προέρχεται εκ της μητρικής μας γλώσσης, ως εύτελές και μη συνάδον προς τον συρμόν, αι πλήττουσαι μερικούς ήχους επί του κλειδοκνυβάλου, μόνον και μόνον δια να προσελκύσωσι μερικούς από ήμάς...

Αυταί δέν θα σάς καταστήσωσιν εύτυχείς, δέν θα είναι πισταί και άφωτισμέναι σύζυγοι, δημιουργοί εύτυχούς οικογενειακής ζωής

Μη σάς άπατά ή λευκή μετά δανιελλών έμπροσθήλα του μαγιστείου την όποιαν φέρουσαι μόνον προς επίδειξιν δια να τας θαυμάσωμεν, ότι είναι ύρισται μαγιστρίσαι: τί έστι δέ το ύπ' αυτών

πασασκευαζόμενον; εν madelin, εν revani ή εν kek, τα όποια δήθεν πιρασκευάζει ή δεσποινίς, ίνα ταύτα χρησιμεύσωσι δια το τσάι, το όποιον θα δοθή εις την apres midi της Πάμπτης, διότι τότε δέχεται ή δεσποινίς επισκέψεις, όποτε δεξιά και άριστερά, ένώπιον των επισκεπτών της, θα σκορπίξη οδηγίας και συνταγάς περί τούτου ή εκείνου του φαγητού ή γλυκίσματος, διεικνύουσα ούτω, ότι ή δεσποινίς τα γνωρίζει όλα, άγνωστ όμως κατά την έφαρμογήν πόσον άλας και πόση όρουζα πρέπει να τεθή εις δύο πιάτα σούπας και πώς καθορίζεται ή όρνιθα και το ψάρι.

«Άλλά, φίλοι αναγνώσται, θα μεθ' ειπήτε, ότι πρέπει να μη νεμόμεσθε; Άπεναντίας: ο γάμος δύναται να μάς καταστήση εύτυχείς, όταν έμφότεροι είμεθα ήθικώς μεροφωμένοι.

Τήν ιδανικήν σας μη ζητήτε να την εύρητε εις τον χορόν, εις το θέατρον, εις τον περίπατον, εις την άπογευματινήν ή εις την συνέντευξιν: ζητήσατε αυτήν εν τώ οικω των προσφιλών γονέων της, όπου παρά τή μητρί της εν τώ μαγιστρω διάδασεται την οικονομίαν πρακτικώς, παρασκευάζουσα μετ' αυτής πάντα τα φαγητά. Ζητήσατε ταύτην παρά γονέων, αίτινες έδίδαξαν αυτήν την εύσβειαν προς τον Θεόν, την πίστιν προς την πατρίδα, τον σεβασμόν εις τα πάτρια, την άγάπην προς πών καλόν και την άντοχήν προς πών τυχαίον του βίου δυστύχημα.

«Η τριαύτη κόρη δέν θα είναι πραγματικώς ή ιδανική σύζυγος του άνδρός;— Είς πολύπειρος».

Ακόμη και ή προίξ.

«Επιθυμώ να είναι παιδαγωγημένη και έξυπνη, με στερεούς παποιθήσεις. Να οδηγηται άπ' την φρόνιμη έξεπνάδα της και όχι άπ' τή νεύρά της. Μελετηθή εις κάθε περίστασι, να αγαπή να συνεννοηται Πιστή εις τον άνδρα και πιστωτέρα εις την θρησκείαν και τος άγνός παραδόσεις. Οικονομικα τελεία.

«Όταν έχη αυτά δέν αποκλείονται ούτε ή ώραιότης ούτε ή μουσική, ούτε ή ζωγραφική, ούτε και όλα τα άλλα προσόντα, που καθιστούν μια κόρη ζηλευτή, άκόμη και αυτή ή... προίξ.— Τζώρ.

Παστουρμά.

«Σάν Άνατολίτης, που είμαι, θα πήτε και το γοστό μου Καραμανλίδικο... και μ' όλα ταύτα. «Εγώ την γυναίκα, που θα πάρω, την θέλω να είναι κοντή και παχιά. Να έχη κόκκινα μάγουλα, μπουλιδικα μαλλιά, στρογγυλά φρύδια και μεγάλα μευρα μάτια, με μακρά ματωσσύναρα. Να αγαπή την οικονομίαν και να ξεύρη να κάμη παστουρμά και σουτζούκια.— Καισαρεύς».

Ας είναι άσχημος.

«Μετά θάρρους προβαίνω, όπως εγώ σάς εκφράσω γραπτώς εκείνα τα όποια όνειροπολώ περί της ιδανικής μου συζύγου.

«Ποθώ την σύζυγόν μου κοντήν, λιγνήν, ως μη είναι και ώραιά, δέν με πειράζει, άρκει να είναι λίαν οικονομός και καθαρά, να μη έξετέζη ποτε ήλθον, το παραλθόν και το μέλλον και όκιδήποτε, πρό πάντων δέ δέον να μη είναι άναιμική. Α. Γ.»

Λευκά χείλη

«Ιδού πώς θέλω την ιδανικήν μου σύζυγον: «Άναστήματος μάλλον ύψηλού, εύσωμον, μελαχροινήν, με καστανούς όφθαλμούς, δεκαεξαετή, δρασεράν, χαρίσσαν, έχουσαν λευκούς όδόντας, μικρόν στόμα, λευκά χείλη, προσέτι δέ να είναι και σκαρτζόζα.— Χρ. Δήμ.»

ΣΚΗΡΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Άνοφάρει κάποιος λεπτός συγγραφεύς: — Η εύτυχία είναι το ψεύδος της ζωής; καθώς ο άντικατοπτρισμός είναι το ψεύδος της έρήμου.

Συμβαίνει πολλάκις εξ ύπαιτιότης ιδιής μας ή εξ ύπαιτιότητος ένός άλλου, όπως ή εύθραστος αυτή εύτυχία συντριβή κατά την ζωήν μας. Η ήμέρα εκείνη είναι όποτε φοβερά και ή άπογοήτευσις τόσον σκληρά, ώστε θα προστιμώμεν τον θάνατον. Και όμως δέν άποθνήσκωμεν εκ της άπελευθίας αυτής.

Πολλάκις το ήθικόν μας άνακίχ' δυνάμεις, ενισχύεται εκ των περιπετειών αυτών της ζωής, καθώς τα φυτά, τα όποια κάμπτονται, άλλ' άνθίστανται εις τας πρώτας θυέλλας.

Άλλά πώς ή σκληρά άποκάλυψις έγινεν; Ποια μέσα μετεχειρίσθη ή Μαίρα, δια να μάς άποσπάση από την εύτυχή γαλήνην της άγνοίας, εν τή όποιή έξούσωμεν ήσυχαι;

Η τύχη σάς άπεκάλυψεν, ότι ο άνήρ, ο όποιος σάς έφάνη ως ή ένσάρκωσις του ιδανικού σας όναιρου, ο άθροπος εκείνος, τον όποιον έτιμήσατε με την άγάπητά σας και τον έρωτα, εκείνον που εύρίσκετε ως άνώτερον των άλλων άνδρών, όσον άφορῶ το μεγαλείον της ψυχής και την λεκτικότητα των εισημάτων, ο άνήρ αυτός εις τον όποιον ήσθε ύπερήφανος, ότι άνήκατε και τον όποιον έπιστεύετε πιστόν προς σάς, όπως σεις είσθε πισταί εις εκείνον, άπεκαλύφθη, αίφνης, άνωχέρην χαρακτηήρας, έλαφρός, κούφος, άπίορκος, καθώς άλλοι, χειρότερος μάλιστα των λοιπών, διότι έγνωρίζε τελειότερον να άπατά.

Ο άνήρ αυτός, ο σύζυγος, δέν μάς άτήκει πλέον, κάποια άλλη γοησία τον έλκει, κάποια άλλη γυνή τον ένίκησε και τον άπέσπασε. Μαιτίως προσπαθήτε με την άποκάλυψιν τούτην να άποναπέσχητε εις το όνειρον, ή άποκαλυφθείσα αλήθεια βοῶ πρό ήμών άυστηρά και φοβερά.

— Τι πρέπει να κάμω, Θεέ μου! άναφωνείτε. Που να στρενωθώ; που να ζητήσω βοήθειαν; Αίσθανόμεθα εν τή περιστάσει τούτη, ότι πρέπει κάτι να κάμωμεν, κάτι να ειπωμεν, ότι πρέπει να προσπαθήσωμεν ν' όπαλλαγώμεν από το μαρτύριον αυτό.

Η ΕΡΙΣ

Η θύελλα τότε έκοπή είτε εις σκηνάς θορυβώδεις και λόγους μικρούς, είτε εις ψυχρότητα και δηκιαν ήρωικήν, είτε εις δάκρυα και λυγμούς. Είναι εν τούτοις πάντοτε θύελλα, διαφέρουσα κατά τας έκδηλώσεις άναλόγως του χαρακτηήρος και της ιδιοσυγκρασίας της συζύγου.

Όταν όμως ή γυνή, ή άπατηθείσα υπό του συζύγου της, έδηλώθη, κατά τον ένα ή τον άλλον τρόπον την όργήν της δέν σκεπτεται ποτε προτού την εκδηλώσει. Βλέπει μόνον το γεγονός της προσοίας και της άπάτης και φαντάζεται τούτο άνεπιπόθητον.

Δέν έξετέζει τος περιστάσεις, καθ' ως ή άπιστία αυτή έγινεν, δέν έρωτιξ αν τούτο έγινεν εκ πάθους ή ιδιοτροπίας, δέν λαμβάνει υπ' όψιν την προσωπικότητα της άντιπάλου, ήτις είναι δυνατόν να μη είναι τόσον φοβερά.

Εν τούτοις ή πληγή της καρδίας δέν κάμνει την γυναίκα να ύποφρήν πλειότερον, άλλ' ο έγωϊσμός και ή φιλευσία της. Αυτά τα δύο έμποδίζουν την συμπιλίωσιν και καθιστώσι την άποκατάστασιν των σχέσεων περισσότερο δυσχερή και όταν άκόμη ο έννοχος έμελογή ήλικρινώς το σφάλμα του και επικαλήται την επαικείαν της συζύγου με αληθή μεάνοιαν.

Ο γυναικείος έγωϊσμός τότε, καθώς εν τή περιστάσει τούτη συμβούλας, δέν συμβουλεύει την ύποχώρησιν. Άλλά τότε και ή άνδρική ύπερηφάνια έφρανίζεται, έγείρεται με τος αξιώσεις της και το σφάλμα, το όποιον εκ πλάτης ή εξ άδυναμίας τυχόν έγινεν, επαναλαμβάνεται πλέον με πείσμα, με πόθον έκδικήσεως και με τάσεις διαρκείας.

Δέν γνωρίζουν ίσως τί σύζυγοι, ότι αν δια το πρώτον παραπάτημα του άνδρός των κταίουν ως επί το πλείστον οι άνδρες αυτοί, ή εύθύνη όμως της επαναλήψεως του επεργάσεται πλειστάκις εις αυτές.

συνέχεια από σελ. 334

Ἄρα γε ἀντελήφθη τοῦτο ὁ Βερτράνδος; ἡ Αἰκατερίνη τὸ ὑπόπτευσεν καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἐτυπτεν ἢ συνείδησις.

Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ πολιτικοῦ γάμου ἡ Αἰκατερίνη ἔλαβε τὸ ἑξῆς γράμμα :

«Μητέρα,

Ἐλάτε, οἷς παρακαλῶ, εἶμαι ἀσθενὴς καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ οἶς ἰδῶ.

Ὁ ἀφωσιωμένος υἱὸς σας

Βερτράνδος».

Τὸ γράμμα ἦτο ὀλιγόστιχον, ἀλλὰ δὲν ἔχρειάζετο περισσότερα διὰ νὰ ταραχθῇ ἡ Αἰκατερίνη. Ἐδειξε τὸ γράμμα αὐτὸ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τοῦ εἶπε μὲ μίαν πρωτοφανῆ δι' αὐτὴν σταθερότητα :

— Ἐγὼ πηγαίνω.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸ παιδί μου.

— Καὶ πότε ;

— Τώρα εὐθὺς.

— Μὰ, εὐλογημένη γυναῖκα, δὲν θὰ ἔχῃς διόλου καιρὸν νὰ ἐπιστρέψῃς σὲ δυὸ μέρες.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο ;

— Τί μὲ τοῦτο ; ἔξεχασες λοιπὸν, ὅτι μεθαύριον θὰ γίνῃ ὁ πολιτικὸς γάμος τοῦ Κυπριανοῦ ;

— Ἡ ἀπουσία μου δὲν θὰ γίνῃ ἐπαισθητή.

— Ἄ ! ὄχι, δὲν εἶναι ἔτσι· τί θὰ εἰποῦν οἱ προσκεκλημένοι ; τί θὰ εἰπῇ ἡ νύφη ; Ἐχεῖς καιρὸ νὰ πᾶς στὸν Βερτράνδον τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα.

— Θὰ λυώσῃ ἡ καρδιά μου ὡς τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Ὁ Βερτράνδος εἶναι ἀρρωστος.

— Ὡ ! ὦ ! ἀρρωστος ; ὄχι· ζηλότυπος, μάλιστα. Δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ ταξίδια, γυναῖκα.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐπανελάβεν :

— Ἀναχωρῶ ἀμέσως μὲ τὸ σημερινὸ τραῖνο.

Καὶ τὴν φράσιν αὐτὴν τὴν εἶπε μὲ ἓνα ἰδιαιτέρον τόνον, τοῦ ὁποῦ ὁ Μπρουσκάλ δὲν παρεγνώριζε τὴν ἀξίαν. Ὁσάκις ἡ Αἰκατερίνη ὠμίλει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς ἐναντιωθῇ. Ἡ μαλακὴ ἐκείνη γυναῖκα καθίστατο τόσον δύσκαμπτος, ὥστε οὔτε αἱ παρακλήσεις, οὔτε αἱ ἀπειλαὶ ἠδύνατο νὰ τὴν μεταπείσουν.

— Πήγαινε στὸν διάβολο, ἐβρουχήθη ὁ σύζυγός τῆς. Ἐνα κούτσουρο σὰν καὶ σὲ ἄν λείπη ἀπὸ τὴν τελετὴν, δὲν θὰ μοῦ κοστίσῃ καὶ πολὺ. Μὰ ἐσὺ ἐφοβείσο τὰ ταξίδια· τὸ συλλογίσθηκες λοιπὸν καλά ;

— Ὁχι, δὲν τὰ φοβοῦμαι πλέον.

— Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἐταξίδευσες ποτέ, πῶς τὸ ξεύρεις ;

— Τὸ αἰσθάνομαι.

— Πάει καλά, μὰ τοῦλάχιστον θὰ εἶσαι στὴν ἱεροτελεσίαν τοῦ γάμου ;

— Θὰ προσπαθῆσω.

— Πῶς ; θὰ προσπαθήσῃς ; Ἄν μεθαύριο εἴμποροῦμε νὰ κάμωμε καὶ χωρὶς σέ, μὴ νομίσης, ὅτι τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ καὶ κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου.

— Σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ ἔλθω πρὸ τῆς εἰκοστῆς τοῦ μηνὸς διὰ τὸν γάμον, ὑπεσχέθη ἡ Αἰκατερίνη διὰ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ φύγῃ.

Εὐθὺς ἀμέσως ἡ σύζυγος τοῦ Μπρουσκάλ ἤρχισεν τὰς προετοιμασίας τῆς. Ἐθεσεν ἓν ὑποκάμισον, μίαν ρόμπαν καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα εἰς μίαν βαλίτσαν. Ἐπειτα ἐπῆρε μίαν κότα διὰ νὰ κάμῃ ζωμὸν εἰς τὸν Βερτράνδον τῆς μέσα εἰς τὸ ἄσυλον τῶν τρελλῶν καί, ἐπειδὴ ἡ κερασία τοῦ κήπου εἶχε μερικὰ ὄριμα κεράσια, τὰ ἔκοψε διὰ νὰ τοῦ τὰ φέρῃ.

Κακόμοιρο παιδί ! πῶς νὰ διστάσῃ ἡ μητέρα του νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ ; τί τὴν ἐνδιέφερον αἱ διατυπώσεις τοῦ γαμηλίου συμβολαίου, ὅτι θὰ ἐγίνοντο χωρὶς αὐτὴν ; . . . Ἡ μητέρα τὰ ἐξεχνούσεν ὅλα. Ἐξεχνούσε τὸ εὐτυχισμένο τῆς παιδί καὶ δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ τὸ ἀρρωστο.

Εἰς τὰς δέκα εἶχε τελείως δεμένην τὴν βαλίτσαν τῆς, ὅτε ἤκουσε

τὴν θύραν ν' ἀνοίγῃ. Ἐσπευσεν νὰ ἰδῇ ποῖος ἦλθε, καὶ διακρίνει τὴν δεσποινίδα Μαρίκαν.

— Καλημέρα, μαμά, εἶπεν εὐθὺς ἡ νεάνις, προσφέρουσα τὴν παρειάν τῆς πρὸς ἀσπασμόν. Εἰσθε καλά σήμερον ; Ὡ ! πόσον εἰσθε εὐμορφῆ καὶ στολισμένη ! Ποῦ πηγαίνετε λοιπὸν ;

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Κάποιος διαταγμὸς τὴν ἐβασάνιζε.

— Πῶς ; δὲν θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε ; Σὰς ζητῶ συγγνώμην, δὲν ἐφантаζόμην, ὅτι ἦτο μυστικόν.

— Ὁχι, δὲν εἶναι μυστικόν, ἐδήλωσεν ἡ Αἰκατερίνη, στρέφουσα ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, πηγαίνω εἰς τὸ Βορδώ.

— Πῶς ; σήμερον ;

— Μάλιστα, σήμερον.

— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψετε ;

— Δὲν τὸ ξεύρω.

— Ἄ ! λέγει ἡ Μαρίκα κατάπληκτος, ὥστε δὲν εἰσθε βεβαία, ὅτι θὰ εἰσθε ἐδῶ αὔριον ;

— Ὁχι.

Ἐπηκολούθησε σιγῇ. Ἡ Αἰκατερίνη οὐδέποτε διεκρίνετο διὰ τὴν στωμίλιαν τῆς, πολὺ δὲ περισσότερον μετὰ τῆς Μαρίκας.

Ἡ νεάνις δὲν ἐπειράχθη πῶς ἀπὸ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μελ-lούσης πενθερᾶς τῆς, ἀλλὰ, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν περιστάσεων, τὸ ταξίδι αὐτὸ τῆς ἐφαίνετο παρὰδοξον. Ἀφήρσεν βραδέως τὸ καπέλλο τῆς, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης χωρὶς νὰ εἶπῃ τι, ἔπειτα, βλέπουσα τὴν Αἰκατερίνην νὰ ἐμβαίνει εἰς ἓν ἄλλο δωμάτιον, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἐκεῖ, ὅταν ἔμειναν μόναι, πρὸ τῆς φωτογραφίας τοῦ Βερτράνδου, ὅστις ἐφαίνετο, ὅτι ἐμειδία θλιβερῶς μέσα εἰς τὸ ψευδεπίχρυσον πλαίσιον, ἡ Μαρίκα εἶπε :

— Μαμά, δὲν θέλετε νὰ μείνετε μαζί μου αὔριον ;

— Δὲν εἴμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ κ. Μπρουσκάλ μὲ ἀδύνατη φωνή.

— Διατί λοιπὸν ; ἔχετε ἀνάγκην νὰ μεταβῆτε ἀμέσως εἰς τὸ Βορδώ ;

— Μάλιστα.

— Διατί ; θὰ ὑπάγετε νὰ ἰδῆτε τὸν υἱὸν σας, ἴσως ;

— Μάλιστα, πηγαίνω νὰ τὸν ἰδῶ. Εἶναι ἀσθενής.

— Ἀσθενής ; ἐψιθύρισεν ἡ Μαρίκα μὲ ἑλαφρὰν φρικίαν. Εἶναι ἀσθενής, πραγματικῶς ;

— Μοῦ τὸ ἔγραψε καὶ μὲ ζητεῖ. Πρέπει ἐξάπαντος νὰ ὑπάγω.

— Ἄ !

Ἡ Μαρίκα ὠχρίασεν. Ἀσυναισθήτως τὰ βλέμματά τῆς προσεκολλήθησαν εἰς τὴν φωτογραφίαν ἐκείνην, ὡσανεὶ ἠρώτων τὸ αἴτιον τῆς αἰφνιδίας ἀσθενείας του. Τέλος ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ :

— Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὸ εἶναι ἡ ἀσθενεία του σοβαρά. Τί ἔχει ; οἷς τὸ ἔγραψε ;

— Ὁχι, δὲν μοῦ γράφει τίποτε περισσότερον.

— Καὶ ἀναχωρεῖτε ἀμέσως ; . . . Ὡ ! μητέρα, σήμερον ἡ ἀναχώρησίς σας θὰ παρεξηγηθῇ. Τί θὰ εἰποῦν ὅλοι ; Ὁ Κυπριανὸς τὸ ξεύρει ;

— Ὁχι ἀκόμη. Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἐπῆγε διὰ νὰ κάμῃ τὴν τελευταίαν πρόβαν τῶν ρούχων του. Θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου. Ὁ πατέρας του θὰ τοῦ ἐξηγήσῃ διατί ἔφυγα.

— Μὰ θὰ γίνῃ μάνιῶδης !

— Δὲν πιστεύω· ἐγὼ δὲν χρειάζομαι ἐδῶ εἰς τίποτε.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λεύκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ νεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων, Camomille Allemande εἰς τὸ ἸΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ἑδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΕΟΣΗΜΕΙΑΙ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

(συνέχεια από σελ. 327)

Ανθη ευώδη και μη.

Υπάρχουν άνθη άνευ ευωδίας, όπως υπάρχουν και γυναίκες άνευ χάριτος. Μεταξύ των 4300 ειδών των ανθέων, τα οποία καλλιεργούνται εις Ευρώπην, μόνον 420 έχουν ευχάριστον οσμήν. Εις την τάξιν των λευκοκετάλων ανθέων ευρίσκεται η μεγαλύτερα αναλογία των ευωδιώντων ανθέων, έπειτα, εις δευτέραν σειράν, έρχονται τα κτρινόχρσα άνθη, μετά ταύτα τα έρυθρά και τα κραιά και τελευταία εξ όλων τα ίχρσα, τα όποια άριθμοῦσι τα όλιγώτερα ευώδη άνθη.

Περιοδούντες διδάσκαλοι.

Διά να έπωφεληθώσιν εκ των ευεργετημάτων της έπιστήμης, τα παιδιά είναι υπόχρσα πολλάκις να διανύωσιν άποστάσεις μεγάλας από των κατοικιών των μέχρι της σχολής. Προς άποφυγήν της δυσκολίας ταύτης, έχουν ιδρυθή τα περιοδούντα σχολεία ή μάλλον οι περιπατούντες διδάσκαλοι. Ούτοι, δύο τόν άριθμόν, περιάγουσι τα διάφορα χωρία της περιφέρειάς των και έπισκέπτονται τάς οικογενείας εκείνας, αλίτινες έχουν υπέρ τα δύο παιδιά προς έκπαίδευσιν και εις ταύτα δίδουσι τα αναλογούντα μαθήματα. Το πρόγραμμα των σπουδών ταύτων είναι καθορισμένον εκ των προτέρων, αναλόγως της ηλικίας των μαθητών, όπως καθ' έκαστον μήνα ύφίστανται γραπτάς εξετάσεις. Αι διδασκαλικά αὐται περιοδείαι, γινόμεναι τρίς της εβδομάδος, έχουν άποδώσει πολύ καλά αποτελέσματα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός προί την χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκαστην εις την κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, οδός Δάλια, Χαϊρλή χάν, άρ. 11. Είσοδος εκ της δεξιάς θύρας του χαλιού. Ο έπιστήμων ούτος διά της χειρομαντικής του δυνάμεως κατορθώνει να εξακριβώση τα παρόντα, να προίδη τα μέλλοντα και να μεταβάλη την τύχην των συμβουλευμένων αυτών. Η χειρομαντία, ή αρχαιοτάτη των έπιστημών, επικυρωται από την ροήν των αιώνων. Προς διαπίστωσιν της ικανότητος του ως άνω χειρομάντου, άποταθήτε άπαξ προς αυτόν.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Αναλαμβάνει πάσαν άγωγήν ένώπιον όλων των Τουρκικών Δικαστηρίων. Η άμοιβή διά τους άπόρους δεν προπληρώνεται. Γαλατά, Μουμχανές, Κουτώ χάν, 15-17.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ

του νεωτέρου σερμού εις το κατάστημα της δεσποινίδος ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ Δίοδος Τούνηλ, άρ. 5. Έν αύτῳ θα εύρετε προθυμίαν, ταχύτητα, άφθονίαν ύλικών και τιμάς ένδηνοτάτας. ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Πυριμαχία.

Έκκληστικά παραδείγματα πυριμαχίας μεταξύ πλείστον δυσπιστεῦτων ως άνεπαρκώς ή ουδόλως φερόντων μαρτυρίας, υπάρχουν αυθεντικώς μαρτυρημένα τόσα, όσα θα ήρχοντο προς συγγραφήν όγκώδους βιβλίου περιεριζόμεθα αναφέροντες τα εξής σύγγραμμα:

Έν βιβλίῳ δημοσιευθέντι υπό του βουλγαρικού ύπουργείου της δημοσίας εκπαίδευσως, τῆ βοηθεία των ίατρών Σισμάνοφ και Μάστοβ, υπό τον τίτλον: «Recueil de Folk-Lor de Litterature et de Science» μανθάνομεν, ότι οι Νεοσταντοι έν Βουλγαρία, άποτελοῦσιν έιδος αίρέσεως και κατά την έορτήν των άγίων Κωνσταντίνου και Έλένης συναθροίζουσι κενσόξελα — πολλά άμαξιφόρτια — τα όποια άνάπτουσι επί το αυτό εις μεγίστην πυράν, την όποιαν άπλώνουσι, και πολλοί όμοῦ αναβαίνουσι επί της πυράς και χορεύουσι επί άρκετών χρόνον άδοντες και προφητεύοντες και έπειτα κατέρχονται και Ιστανται επί ύγρής γῆς, έως ότου τα πρόσωπά των αναλάβουσι το σύνθησι: χρώμα των δίοσι, όταν χορεύουσι, είναι τα πρόσωπά των χρώματος βαθείου πορφυρού, ένόςφ δ' έχουν αυτό το χρώμα, είναι τελείως πυριμαχοί, άμα όμως επανέλθη το σύνθησι χρώμα των, δεν είναι πλέον πυριμαχοί.

Τό αυτό πείραμα με μικράς παραλλαγάς, μαρτυροῦν άλλοι έπιστήμονες έν Ταχίτῃ υπό Ιθαγενών, μεταδόντων και εις παρόντας Ευρωπαίους — άρρητους — την πυριμαχίαν και βαδίσαντας επί του πυρός.

Κατά το έτος 1899 ο ίατρος Πασκάλ έν Βενάρες των Ίνδιων μετά μεγάλης συνοδείας ευρωπαίων έπιστημόνων — μεταλαβόντων παρὰ των Βραχμάνων της ειδικότητος — έβάδισεν επί μεγάλης πυράς, ως και οι Βραχμάνες, επί άρκετόν χρόνον άνευ της έλαχίστης βλάβης.

Κατά τελευταία ταύτα έτη το φαινόμενον της τοιαύτης πυριμαχίας εξητάσθη υπό πλείστον έπιστημόνων μεγάλου κύρους διά μέσου των δυναμένων να κατορθώσωσι το τοιοῦτον. Είς δ' εξ αυτών επί εικοσαετίαν περίπου υπεβλήθη όπουδήποτε, όπως και όσον ήθέλησαν οι πειραματιζόμενοι επ' αυτού, ελίτινες εις μεγάλην πληθύν συγγραμμάτων και περιοδικών και έφημερίδων άκόμη έδημοσίευσαν περισπουδάστους έκθέσεις, εξ όν σταχυολογώμεν τα εξής όλίγιστα:

Διάσημος φυσικός γράφει τα εξής: «Τό άριστα πιστοποιηθέν εκ των έκτάκτων φαινομένων, τα όποια παράγονται διά του κ. Χόμ, είναι ή πυριμαχία. Έν καταστάσει κάπως άστατική ούτως έπληρσεν εκ του μέσου της έστίας κατακόκκινον άνθρακα και τον περιέφερον επί της παλάμης του, ίνα τάν ίδη εις έκαστος των περιεστώτων και δοκιμάση άν είναι άληθής και άν καιή: περιήσαν πολλοί έπιστήμονες και σοφοί: τό δ' έτι θαυμαστότερον είναι, ότι δύναται να μεταδώση και εις άλλους την ιδιότητα της πυριμαχίας προσωρινώς. Έθέσαμεν επί της κεφαλής του κ. Χόμ άνθρακα πυρακτωμένον και άλλον ένα όμοιον μεταξύ γλάκου και ύποκαμίσου: συγχρότως δ' έθεσε το πρόσωπόν του επί των φλογών, έντός των όποιων ουτε ή κόμη του ουτε το πρόσωπόν του έδειξαν το παραμικρόν σημείον βλάβης, άλλ' ουτε και τα ένδύματά του».

(άκολουθεί)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, έναντι του Τούνηλ, 29.

Εις αυτό εύρισκετε: Πανιά διαφόρων ειδών και ποιότητων. Υφάσματα μάλλινα και βαμβακερά διά κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρες, στάρια, τραπεζομάνδυλα, πετσέτες κτλ. Όλα έκλεκτά και εις τιμάς ένδηνοτάτας.

Πηλακιά άγνεύλας τροχών αυτοκινήτων προς πώλησιν, Πληροφορίαι παρ' ήμιν.

Όνομαστική επέτειος. — Την προσεχή Δευτέραν, μνήμην του άγίου Χριστοφόρου, άγει την επέτειον όνομαστικήν αυτού έορτήν ο χωροεπίσκοπος Μπέγιογλου θεοφιλέστατος έπίσκοπος κ. Χριστοφόρος Κνήτης. Έπί τῆ ευκαιρία ταύτη είμεθα βέβαιοι, ότι θα έκδηλωθώσι τῷ έορτάζοντι Ιεράρχῃ μίαν άκόμη φοράν τα αισθήματα της άγάπης και έκτιμήσεως, άνα τρέφει ή μεγαλώνυμος κοινότης προς τον όσηρόν αυτής άρχιερατικόν προϊστάμενον.

Άρραβόν. — Έν ευρυτάτῳ κύκλῳ συγγενών και έκλεκτῳ κόσμῳ έτελέσθησαν την Κυριακήν 1 Μαΐου έν Έγγι-Καποῦ οι άρραβόνες του καλλιέστου και φερέλιπιδος νέου κ. Βασιλείου Νικολαΐδου, εκ των τμηματιάρχων των καταστημάτων Όρόσδι-Μπάκ, μετά της εῦ ήγμένης και έπιχαρίτου δεσποινίδος Στυλιανῆς Ίωαννίδου. Είς τους τόσον ευσεβόστως συνδεθέντας άπευθύνομεν τα ειλικρινέστερα ήμῶν συγχαρητήρια και τρίς ευχόμεθα ευδαιμονίαν και ταχείαν την στέψιν. — Ν. Κ.

Θάνατος. — Μετά θλίψως άγγέλλομεν τον αίφνιδιον θάνατον του Μιχαήλ Άγγελουπόλου, έπισυμβάντα την παρελθούσαν Παρασκευήν, 29 λήξαντες. Ο μεταστās άνάρετος και άγαθός πολίτης και οικογενειάρχης, υπήρξε πάντοτε παράγων κοινωφελής, άριθμών πολλές συμπαισίας και έπαλαύων γενικής έκτιμήσεως. Η κηδεία έγένετο την έπομένην έν μέσῳ πλείστον έκδηλώσεως βαθύς πένθους. Συλλυπούμεθα τους θρηνοῦντας την άπόλειαν του άειμνήστου, την σύζυγον και τα τέκνα αυτού, ιδιαίτέρας δε τον φίλον κ. Εδθύμιον Μασυρίδη, δικηγόρον, ούτινος ο μεταστās έτύχων πανθερός.

Μνημόσυνον. — Ως εξησε και ειργάσθη άφανώς και ταπεινώς, οῦτω και άπέθανεν, άνευ πομπῶν και μεγαλοπρεπῶν επιδείξεων, ή Βέρθα Καντάνου. Άπλούσταται και πενιχραί κατά τον θάνατον της οι τυπικαί έκδηλώσεις του πένθους μας, περιορισόμεναι αι διά την άπόλειάν της ένδειξεις της λύπης μας. Η λάμψις του χρυσοῦ δεν έτόλμησε να κινήση μεγαλοπρεπείς πομπάς, να έγειρη πατάγους διά την στερομένην των ύψηλών και τιμητικών της κοινωνίας μας τίτλων και βαθμῶν και να ταράξη οῦτω την ησυχίαν, ήν έν τῷ θανάτῳ εῦρεν ή πετώχῃ μας συνάδελφος, ή φιλόπονος και σεμνοπρεπής κόρη. Και όμως ή Βέρθα Καντάνου δεν άπέθανεν ως οι συνήθεις: ο μέλας του θανάτου χρωστήρ δεν κατώρθωσε με την τελευταίαν πνεήν της ν' άπαλείψη το όνομά της. Μέσα εις τάς καρδίας εκατοντάδων κορῶν του λαοῦ φυλάσσεται στοργικά ή μορφή της, και το όνομά της ζωντά έξαράχθη εις την μνήμην, όσων έπεκονώνησαν πνευματικώς μαζί της. Οι άναγνώσται του 'Απ' Όλα» μετά προφανούς λύπης αίσθάνονται το κενόν, το όποιον αφήκεν εις τάς σελίδας αυτού ή έλλειψις των ποιημάτων της, και μετά πραγματικού πόνου ματαιώς αναζηταῖσι κἀν ποιηματάκι της, το όπολον έν τῇ περιεκτικότητι του περιέκλειε όλους τους κόπους των, με τον τορνευμένον στίχόν της, ο όπολος τόσον έπιδειξίως έθιγε τάς καρδίας της καρδίας των. Έμφανισθείσα μόλις τελευταίως διά του 'Απ' Όλα» με περισσήν δαίλιαν και ταπεινοφροσύνην εις τον πενιχρόν φιλελογικόν μας όρίζοντα, κατώρθωσεν όμως διά των πρώτων προαναμνησμάτων της λύρας της να κατακτήση την έκτίμησιν και συμπάθειαν πολλών άναγνωστών της, οίτινες μετά βεβαίων έλπίδων προσητένιζον προς το εύτυχές μέλλον του έργου της. Άλλά παρελήθε και αυτή ταχέως και άπῆλθεν, ως συνήθως παρ' ήμιν άπέρχονται οι αλείστοι εργάται του πνεύματος, με τας στερήσεις εις τα χείλη και την ύπερκόπωσην εις το σῶμα. Διά την πρόωγον ταύτην άπόλειάν της οι συνάδελφοι και έκτιμηταί της ποιητικής της τέχνης με άπροσποίητον λέπην χύνομεν σήμερον εις μνημόσυνον της θερμόν δάκρυ επί του ιωποῦ τάφου της και ραινομεν την Ισράν της μνήμην με τα άμάραντα άνθη της μακρῆς και άγαθῆς πορείας αυτήν αναμνήσεώς μας. — Ζωή Μελανδινού.

Τα καλλίτερα κρασιά, τα εύγευστότερα ρακιά εις τάς άποθήκας

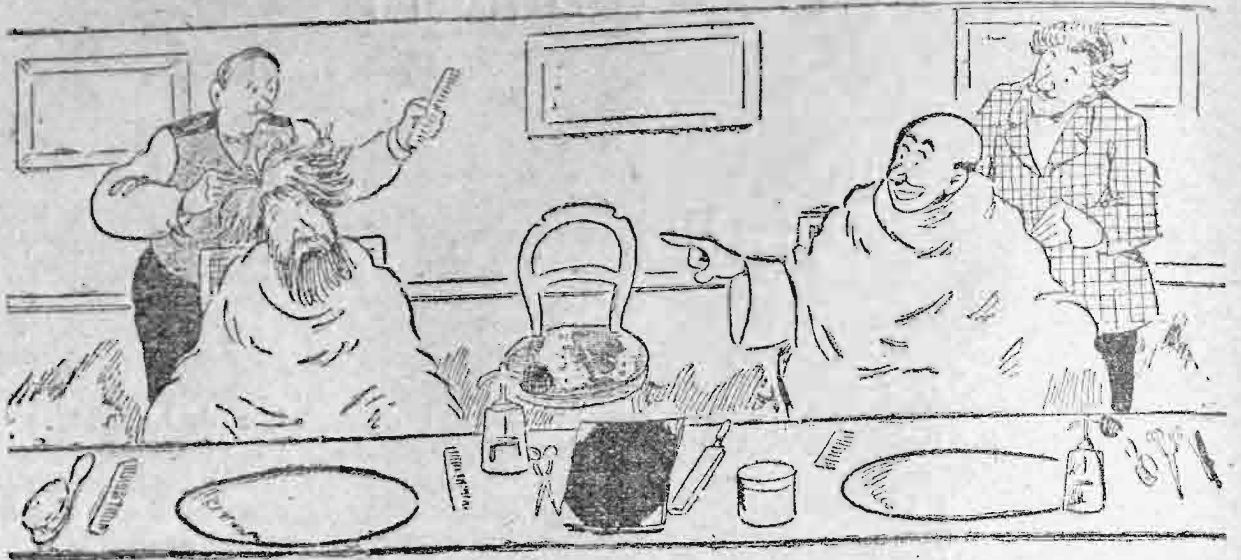
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ εν Γαλατά, Φερμεντζιλίε, 86-90, Τηλέφ. 1105.

Συμπύματα.

— Τίμαθες, κοκώνα-Μαργώ, ο γυιός της Καταρίνας τρελλάθηκε. Άφησε την δουλειά του και γράφει ποιήματα.

Άξιωμας.

*Ο κουρεύς.—Πώς θέλει ο κύριος να του κτενίσω τα μαλλιά;
*Ο φαλακρός.—Κόψε τα καθώς του κυρίου απ' εκεί.

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

6 ΚΥΡΙΟΣ ΚΟΥΤΟΥΜΠΗΣ

Ο κ. Κοκός Κουτούμπης είναι άνθρωπος καθ' όλα αξιόλογος. Την νωστήν ηλικίαν κορδαμψεν ήδη, πλησίσιος δὲ βαίνει πρὸς τὸ τεσσαρακοστόν. Ἐχει δύο ἐλαττώματα: ἐπὶ μίᾳ τεραστίας ἐλάτῃ εἰς τὸ πηγυρνί, ἔχει μίαν ἀφηρημάδα ἐκτακτον, καὶ δευτέρον μίαν τρομακτικὴν... σπητηνομοκυράν, ἢ ὁποία, προκειμένου περὶ ἐνοικίου, δὲν ἐννοεῖ καμμίαν ὑποχώρησιν.

Ἄλλ' ἔχει καὶ δύο προτερήματα: πρῶτον εἶναι πάντοτε καλοενδεδυμένος, μὲ τὰς ἄκρας τοῦ πανταλονίου ἀνεστραμμένας, καὶ δευτέρον εἶναι φιλαγαγιώστης. Ἄ! δὲν ἀφίνει ἐφημερίδα καὶ περιοδικόν. Ρίπτεται ὡς γυψ ἐπὶ τῶν τυπογραφικῶν στηλῶν.

Τὸ πρωὶ του τὸ περὶ μὲ μίαν ἐφημερίδα, καθήμενος εἰς κἀνὲν θρανίον τοῦ κήπου ἢ ἐξωθεν ζαχαροπλαστείου τινός. Ἐκεῖ συναγῶ ἐνίοτε κἀμμίαν κυρίαν πάσχευσα ἀπὸ τὸ αὐτὸ τῆς ἐφημεριδοφαγίας νόσημα. Καὶ τότε τοποθετεῖται ἀπέναντι τῆς καὶ σχηματίζεται ἐν ταμνῶ βιβάν.

Ὁ κ. Κουτούμπης τὰς περισσοτέρας ὥρας του δαπανᾷ διὰ τὴν ἐνδυσθῆ. Ὁ ζακὲς του πρέπει νὰ εἶναι ἀμέμετου ἐτελείας, τὸ πανταλόνι του ἀπηλλαγμένον παντὸς ρύπου, μὲ ἐν ἰσάκισμα εἰς τὸ μέσον, τοῦλάχιστον δὲ ἡμίσειαν ὥραν καὶ καὶ λεπτὰ ἀπαιτεῖ ἢ διευθέτησις τῶν ἐκατέρωθεν τῶν παρεῶν του κοιλιτιῶν, ἀτὰ μέσον τῶν ὁποίων ἀπὸ τινος ἐξεφύτρωσαν φεῖ! καὶ τιες λευκαὶ τριχες.

Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ψάθινα κοπέλλα, τόσον, ὥστε τὰ φορεῖ μέχρι Δεκεμβρίου, καὶ ὄχι πλέον ἀγαπᾷ, ἀλλὰ λατρεύει τὸν ποδόγυρον, πάσης προελεύσεως καὶ πάσης ποιότητος.

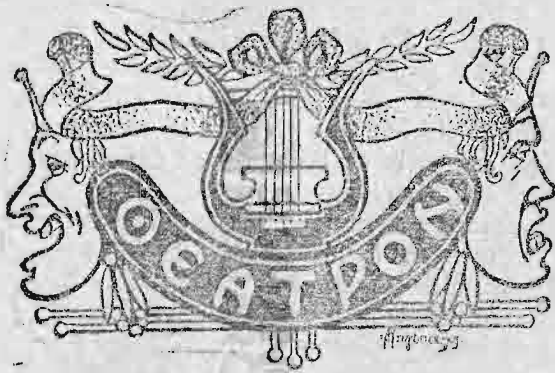
Μίαν πρωίαν, ἀκριβῶς μόλις εἶχε κάμει μετὰ πολλὰς προσπάθειας εὐθυτενῆ τὴν κωρίστραν του, δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρᾶ Παναγιώτας. Κυρᾶ Παναγιώτα δὲ ἐστὶ, προξενήτρα μὲ ἴδιονα.

Δὲν διέσωσεν ἡ ἱστορία τὴν ἐλέχθη μεταξὺ των κατὰ τὴν περιφημον ἐκείνην πρωίαν. Διέσωσαν ὅμως τὰ «Διάφορα κοινωνικά» μίᾳς ἐφημερίδος τὸ ἐποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεώς των. Ἴδου το:

«Χαρμόσυνοι ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ ἱλοποτικῆς νέου κ. Κοκοῦ Κουτούμπη, τῆς γραφῆς γ' τῆς ἐως ἐν δικηγορικῶ γραφείῳ, μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων περιεκοσμημένης κυρίας Εὐλασίας Ἀλατοπιπέρη, τὸ γένος Καλαπέδη. Εἰς τοὺς μνηστειυθέντας» κλπ.

Ἡ πρώτη των δουλειὰ ἦτο, μόλις συτηντήθη-

σάν, νὰ καθήσουν πλάι-πλάι καὶ νὰ διαβάσουν μετὰ τοῦ θεοῦ τῆς νύμφης, παρ' οὐ πολλὰ ἤλιπεν ὁ Κουτούμπης νὰ κληρονομήσῃ, μίαν ἐφημερίδα ποδογύρου — ὁ ὅποιος τόσον πολὺ ἤρθεκεν εἰς τὸν Κοκούμπην — καὶ ἐπὶ τὸ παραβάν τῆς ἐφημερίδος, ἢ ὁποία τοὺς ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς προξενήτρας, νὰ ποῦν τὰ πρῶτα στερογυλὰ λόγια τοῦ συζυγικοῦ ἔρωτος...

Δύο ὥραια δρᾶματα προβάλλονται τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰς τὸν Κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθεάτρου.

Τὸ ΣΤΟΙΧΕῖΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ἔργον πλήρες περιπεισιῶν καὶ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐπιστέφει ἐν τρυφερώτατον εἰδύλλιον, ὅπερ, λαβὸν ἀπαρχὴν ἀπὸ τοῦ σκυθρωποῦ περιβήλωνος τῆς δυστοχίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀπελήγει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ποῦ ἐξασφαλίζει ὁ σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος ἔρως.

Τὸ εἶτρον δρᾶμα:

Τὸ ΜΥΣΤΙΚὸν ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ

πλέκεται περὶ μίαν σκευωρίαν καὶ ἀπαγωγὴν, τῆς ὁποίας ὅμως ὅλα αἱ πλεκτικαὶ καταρρίπτονται, χάρις εἰς τὸν διαπρεπῆ μυστικὸν ἀστυνόμον, ὅστις καὶ σώζει ἐκ τοῦ θανάτου τὴν κόρην μὲ τὴν μεγάλην κληρονομίαν, καθίσταται δὲ οὕτω κύριος τῆς καρδίας τῆς διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Κινηματογράφου τούτου εἶναι τελειότατα κατηρητισμένη, παίξει δὲ ἀνάλογα καὶ ἐκλεκτὰ ἔργα.

Ἄσ' Ὅλα ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἐκπτώσειν 50 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Καὶ τὰ εἶπαν ἀφόβως, διότι ὁ θεὸς ἦτο... κωφός.

Τὴν ἐπομένην ἐθεάθησαν ἐν bras εἰς τὸν κήπον. Ὁ κύριος Κουτούμπης ἀπαράλλατος μόνον ὅτι ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς μνηστειῆς ἀδυνατίσεν ὀλίγον καὶ μολονότι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του φορεῖ ἤδη ὑψηλὸν πῖλον. Ἴσως διότι εἶναι διαρκέστερος τῶν ἄλλων πῖλον.

Ἄλλὰ τί εἶναι αὐτὸς ὁ παληόκοσμος! Δὲν ἔμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος οὔτε τὴν ὠραιότεραν σιγμὴν τοῦ βίου του ν' ἀπολαύσῃ ἐν ἡραμίᾳ.

Ἐπὶ μίαν ἡμέραν τοῦ ἔλεγε ἐκείνη ὅτι θὰ εἶναι πιστὴ μέχρι... τάφου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπλησίαζε ἄλλως τε ἐνεκα τῆς... ἡλικίας καὶ τῶν ρευματισμῶν καὶ ἐνῶ ἠνώοντο ἐξ αὐτομάτου τὰ χεῖλι των— πρᾶγμα πολὺ φυσικὸν εἰς νεονύμφους— καὶ τι τοῦ ἐρχεται εἰς τὴν μνήμην. Πῶς ὁμοιάζει ἢ σύζυγός του μὲ τὴν Φρόνην ἐνός... φίλου του! Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ μόνον τῆς ὁμοιότητος, ὀπισθοχώρησεν ἔντρομος.

Ὡ τῆς ἀποκαλύψεως! Ἦτο ἡ θεῖα τῆς φίλης του Οὐρανίας, ἣν εἶχεν ἀγαπήσῃ πρὸ ἐξαιτίας...

Ἦτο ἡ πρώην σύζυγος ἐνός θυρωροῦ, ὅστις τὸν εἶχε ραπίσει μίαν ἡμέραν διὰ μίαν ἀστεϊότητά του ἀναγομένην εἰς τὰ οἰκογενειακὰ ἀπόρητα τοῦ θυρωροῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον, συνεπεῖρ τῶν ἀπορητῶν αὐτῶν, ἐκείνη τὸν διεξέχθη.

Ἦτο ἡ πρώτη ἐρωμένη — λέγουσιν τ' ἀπόλυτα στόματα — ἐνός συνταξιούχου.

Ἦτο κέρη. . . συνταξιούχου ἀποβιώσαντος πρὸ τεσσαρακονιαστίας.

Ἦτο ἰσχνὴ ὡς βελόνη, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ πωλεῖν 10 παραδες τὰς διακοσίας.

Ἦτο ρευματικὴ.

Ἦτο λυμπατικὴ.

Ἦτο, ὅτι θέλετε ἦτο, μόνον γυνὴ δὲν ἦτο. Καὶ ἦτο σύζυγός του ὄχι μέχρι τάφου πλέον, ἀλλὰ, πεποιθήσις κοινὴ ὑπάρχει, μέχρι... διαζυγίου.

ΔΙΚ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ, ἀριθμ. 85,
Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σαφρονιάδου.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντας, ἀδυνατούς καὶ ἀνααιμοκούς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52